

ΠΑΡΑΜΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

186788

(B13071)

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Κ' ἐγὼ λίγα τραγουδάκια

Θεὸν νὰ ψάλλω πονεμένα

Κι' ἄ: πεθίνουν ἕνα ἕνα

Με τοῦ χρόνου τὴ ροή,

Σ. Ν. Βασιλείαδης

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ  
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A122.Φ8.0030



ΕΝ ΖΑΚΙΝΘΩ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Τοποθετησθέντες  
1872



ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΔΟΝ.

Όταν, Πατέρα μου, μικρός έμπρός στο λειψανό σου  
Με τ' άλλα μαυροσκέπαστα αδέλφια μου έγελοῦσα,  
Και τὸ ψυχρὸ δὲν ἔβρεξα μὲ δάκρυα μέτωπό σου,  
Συγχώραμε, Πατέρα μου, τὴ συμφορὰ ἀγνοῦσα!

Τὸ σάβανό σου ἀδάκρυτα, πατέρα μου, ἂν κυττοῦσα  
Και «ξύπνησε» ἂν σοῦ ἐφώναζα εἰς τὸ προσκέφαλό σου,  
Τ' ἀστροπελέκι ποῦ 'πέφτε 'ς τὴ σκέπη μου ἀγνοοῦσα  
Και συμφορὰ δὲν ἤξερα πῶς εἶναι ὁ θάνατός σου.

Ἄν μάρμαρο 'ς τὸν τάφο σου δὲν σήκωσα κανένα  
Χρεία δὲν τῶχει ἀστόλιστη ἂν φαίνεται ἡ ἀρετὴ σου·  
Τὰ Φύλ' αὐτὰ 'ς τὸν τάφο σου δέξου τὰ Μα ρ α μ μ έ ν α  
Ποῦ 'ς τὰ σκορπάει μὲ δάκρυα καὶ σέβας τὸ παιδί σου,

\*Εἱγραφον ἐν Ζακύνθῳ τῇ 3 Ἰουλίου 1877.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΔΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ





## ΝΥΚΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑΦΟΙ.

### I

Μέσα 'στο κοιμητήριο πῶς ἦλθα ; τί γυρεύω ;  
Τί θέλει ἀπὸ τὰ μνήματα κι' ἀπὸ τοὺς πεθαμμένους  
Ὁ ζωντανὸς ποῦ ὁλόλαμπρο πανόραμα ἔχει ἐμπρὸς του,  
Κ' ἡ φύσις τοῦ χαμογελαῖ με τὰ ὠραῖά της κάλλη ;  
Πῶς ἦλθα, πῶς εὗρέθηκα ἐδῶ γονατισμένος  
Στὴν κρυερή ταφόπετρα ποῦ 'λίγη κρύβει στάχτη ;

### II

Χτυπεῖνε τὰ μεσάνυχτα, τὸ γυπαρίσσι σιέεται  
Καὶ παίζει με τοὺς κλώνους τοῦ ἡ ελαφρόφτερη αὐρα.  
Ἡ νύχτα μ' ἔσυχα φτερά σχεπάζει τὸν αἰθέρα  
Καὶ τ' ἄστρα λιανοτρέμουνε ἀνάερα κρεμασμένα.  
Τῆς νύχτας ἡ βασίλισσα τὸ φῶς της κάτω ἀπλώνει,  
Κ' εὐσπλοχνικὰ φωτίζονται τὰ μάρμαρα κ' οἱ τάφοι.  
Κερὰ σθυσμένα φαίνονται, σθυστὰ λιθανιστήρια  
Καὶ σκόρπια ἔχει κόλυθα κάθε σταυρὸς καὶ μνημα.  
Ἀνθεῖα σπαρμένα κείτουνται δακρύβρεχτα 'στο γῶμα

Καὶ ἐπὶ τὸν κόλπον  
Ἰακώβα τεύχεος

Δημιουργοῦ τοῦ ἡρώδου  
Μουσεῖον, δάκρυα ἀπὸ τὰ φύλλα της κρυφὰ κρυφὰ σὺς τάφους





Κι' από μακρὰ τὸ μυστικὸ κελαδημά του ἀφίνει  
Τὸ νυχτοπούλι γιὰ στερνὸ παρηγοριᾶς τραγοῦδι.

## III

Πὺς ἦλθα, πὺς εὐρέθηκα ἐδῶ γονατισμένος  
Σ' τὸ κρυερὸ τοῦ τάφου σου, ὦ Αἰμιλία μου χῶμα ;  
Τί θέλει ἀπὸ τὸ μνήμα σου, ὠραία μου Αἰμιλία,  
Ἡ ὀρφανεμένη μου ψυχὴ, ὅπου συχνάζει τόσο ;  
Γιατὶ μαγεύει ὁ τάφος σου. τὸ σκοτισμένο νοῦ μου,  
Κ' ἡ τριχυμὴ τοῦ στήθους μου ἐμπρὸς εἰς τὸ σταυρὸ σου  
Ὡσὰν ἀνέμου φύσημα συντρίβεται καὶ παύει ;  
Γιατὶ κρυφὴ οὐράνια νὰ χύνη μελωδία  
Ἡ κρυερὴ τοῦ τάφου σου ἔς τὴν ἀκοή μου πέτρα ;  
Ἐλπίδες τόσαις, ὄνειρα, γιατί νὰ δίνουν τόσα,  
Τὰ ἐνταφιά σου χῶματα, τοῦ μνηματός σου ὁ πάγος ;  
Ἄ ! τάφε ! δὲν σ' ἐνόησα μηδὲ νὰ σ' ἐνοήσω  
Ἀφ' τῆς ζωῆς ἐπιθυμῶ ἐδῶ τὸ μονοπάτι.  
Εἶσαι μυστήριον ὡς ὁ Θεός, μυστήριον ἄν Ἐκείνος,  
Γι' αὐτὸ, τάφε, σ' ἐπίστευσα, καὶ θεὸς νὰ σὲ πιστεύω.  
Μυστήριον, ναί, μυστήριον, ἄν τὸ Θεὸς, μεγάλο,  
Ἀφοῦ ἡ ἐρμιά κ' ἡ σκοτεινιά τῆς γῆς, ὅπου μᾶς τρώγει,  
Μὲ μελωδία οὐράνια τοὺς πόνους μας γλυκαίνει.  
Ἀφοῦ τὸ νοῦ, τὴν ὄρασι, ὦ τάφε ! μοῦ μαγεύεις  
Κ' ἡ τριχυμὴ τοῦ στήθους μου ἔς τὴν τριχυμὴ σου παύει,  
Μυστήριον ἀφοῦ τὰ χεῖλη μας μὲ τὰ δικά σου χεῖλη  
Μιά μυστικὴ ἀνεξήγητη ἀγάπη μᾶς τὰ ἐνώνει,  
Καὶ σ' ἀγκαλιάζουμε γλυκὰ, ἄν τὸ παιδί τῆς μάνας,  
Ἐάν ἀδελφός τὸν ἀδελφὸ, καὶ ἄν τὸ φίλον ὁ φίλος.

## IV

ὦ ! πονεμένη κι' ἅγια τοῦ Ζαλοκώστα γύρα,  
Μεγάλῃ ἀλήθειᾳ ἔγραψες, μεγάλῃ ἀλήθειᾳ εἶπες.

«Ὅλα φαντάσματα ἔς τὴ γῆ, ἓνα καὶ μόνο μένει,  
«Ἐνα δὲν εἶναι φάντασμα, τῆς συμφορᾶς ἡ ἀλήθεια».  
Καὶ ποιός, καὶ ποιός τὸ πίστευε, παρηγοριὰ μου μόνη,  
Πὼς τὸ κεφάλι ἐκλινες γιὰ πάντα καὶ γιὰ πάντα ;  
Ποιός πίστευε τὰ βλέφαρα πὼς δὲν θ' ἀνοίξης πάλι  
Καὶ ἡ κοράλια χεῖλη σου, πὼς πλεῖα δὲν θὰ γελάσουν ;  
Ποιός νὰ τὸ πίστευε ποτὲ, τὸ φόρεμα τοῦ γάμου  
Πὼς θὰ ἐντυθῇς γιὰ σάββανον, ὦ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,  
Στερνὴ καὶ μόνῃ ἐλπίδα μου, ὠραία μου Αἰμιλία ;  
Πὼς θὰ φιλῶ τὴν πλάκα σου, τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα,  
Κι' ἀπάνω νεκρολούλουδα μὲ δάκρυα πὼς θὰ σπέρνω,  
Καὶ ποῖός ἂν μοῦ τὸ ἔλεγε, μ' αὐτὸν δὲν θὰ γελοῦσα ;  
Ἀλλ' ἄχ ! πικρὴ, πικρότατη, ὁ θάνατός σου ἀλήθεια !  
Τὴν τόση σου τὴν ὁμορφιά τὴν ἔφαγε τὸ χῶμα  
Κ' ἐσβύστηκε ἔς τὴ σκοτεινιά γιὰ πάντα ἡ ματιὰ σου,  
Ποῦ τ' ἄστρα τὴν ἐζήλευαν κ' ἐκλέφτανε τὸ φῶς τῆς.  
Ἐνα σταυρὸ, δύο κόκκαλα καὶ μία φούχτα χῶμα,  
Χαρὰ τῆς πρώτης μου ζωῆς, ἀντὶ γιὰ σὲ ἔχω τώρα.  
Καὶ δάκρυα καὶ στεναγμούς, αἰῶνια συντροφιά μου,  
Καὶ μόνῃ μου παρηγοριὰ τὸν ὀρφανὸ σου τάφο.  
Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος, μιὰ στιγμή ὁ ἄνθρωπος γελάει,  
Τὴν ἄλλῃ κλαίει καὶ πονεῖ καὶ βαρυαναστενάζει.  
Τὸ βράδυ ἀστράφει στὸ χορὸ πηδαίει μὲ τὸ τραγοῦδι,  
Καὶ τὴν αὐγούλα οἱ φίλοι του νεκρὸν τὸν ἀκλουθοῦνε.

## V

Καὶ νὰ στενάζω ἀπέκαμα, ἀπεκάμα νὰ κλαίω  
Γιὰ τὰ γλυκὰ μου ὄνειρα, ὅπου μοῦ πῆρε ὁ χάρος.  
Δύο καὶ τρεῖς δὲν ἀνοίξε γιὰ μένα ἡ μοῖρα τάφους,  
Μηδ' ἓνα σῶμα δυὸ καὶ τριὰ μοῦ ἔφαγε τὸ χῶμα.  
Τὰ πωτὰ μου χαμόγελα τὰ ἔζηλεψε ἡ ὀρφάνεια,  
Καὶ τὴν αὐγὴ τῆς νεότητος μου, φαρμάκωσαν οἱ πόνοι.  
Ἐθαψα πόνους ἁγίους εἰς τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη  
Καὶ ἔς τὴν ἐρμιά καὶ σκοτεινιά τῆς ὀρφανείας μου μόνος



Ἐσφόγγιζα τὰ δάκρυα, νὰ μὴ γελάσῃ ὁ κόσμος;  
 Γιατὶ γελοῦν τὰ δάκρυα ὅσοι δὲν ἔχουν πόνους !!  
 Ἀπέκαμα τὴν ἀρετὴ νὰ βλέπω πεινασμένη,  
 Κ' ἐλεημοσύνη νὰ ζητῇ εἰς τῆς Κακίας τὴ θύρα,  
 Νὰ βλέπω τόσα ὄρφανὰ γιὰ τὸ ψωμί νὰ κλαῖνε,  
 Καὶ ἄλλοι τὰ πλούτη νὰ πετοῦν γιὰ πρόσκαιρα στολίδια.  
 Ἀπέκαμα χριστιανικὰ νὰ βλέπω ἀκόμη χέρια  
 Τῆς Τυραννίας τὴν ἄλυσσο 'ς τὸν τύραννο νὰ δίνουν,  
 Καὶ τὴ χλαμίδα τῆς Τουρκίας νὰ προσκυνᾷ ἡ Εὐρώπη,  
 Καὶ τὴ φιλία τῆς νᾶχουνε οἱ θρόνοι γιὰ τιμὴ τους.  
 Ἀπέκαμα κάτω 'ς τὴ γῆ νὰ βλέπω ἀκόμη θρόνους,  
 Καὶ 'σὰν σκουλίκια ἐντάφια 'ς αὐτοὺς νὰ τριγυρίζουν  
 Ἄνθρωποι ἀκόμα ἐλεύθεροι γιὰ μιὰ τιμὴ καὶ δόξα,  
 Ὅπου δὲν ἔχει ὄνομα καὶ ὅπου ὁ καιρὸς τὴ θάφτει.

## VI

Ἕνας μεγάλος στεναγμὸς εἶν' ἡ ζωὴ ἐδῶ κάτω  
 Καὶ μόνη μας κληρονομία τὸ ἀφεύγατο τὸ μνήμα,  
 Μᾶς ἐσκεπάζει ἡ λησμονιά, βαθεῖα μᾶς θάφτει ὁ χρόνος,  
 Καὶ τὰ χρυσᾶ μας ὄνειρα ταῖς τόσαις μας ἐλπίδες  
 Σὲ λίγη στάχτη τοῦ ἀνέμου τὸ φύσημα μᾶς παίρνει.  
 Ἕνα δὲν θάπτει ὁ καιρὸς, κι' ἡ λησμονιά δὲν παίρνει  
 Ἕνα δὲν παίρνει ὁ ἀνεμος 'σὰν στάχτη νὰ σκορπίσῃ  
 'Σὰν τὰ χρυσᾶ μας ὄνειρα, ταῖς τόσαις μας ἐλπίδες,  
 Τὴν ἀρετὴ, ἀδελφια μου, τὴν ἀρετὴ μονάχα,  
 Γιατὶ τὴν σέβεται ὁ ἀνεμος, ἡ λησμονιά κι' ὁ χρόνος  
 'Σὰν τὴν ἰδοῦν ὀλόλαμπρη 'ς τὸ μνήμά μας ἐπάνω.  
 Κι' ὅταν σ' τοὺς τάφους ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι καθισμένη;  
 Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς νεκροὺς, ἀλλοίμονον 'ς τοὺς τάφους;  
 Ἡ νίκη εἶν' εἰς τὰ χῶματα ἡ νίκη εἶν' τοῦ θανάτου.

Ἰούλιος 1877.

## ΤΑ ΚΑΤΑ ΝΑΣΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΩ:

## I

Ψηλὰ 'ς τὴν κόρφη τοῦ βουνοῦ ἐσμίγαν κάθε βράδυ  
 Ὁ νεῖος ὁ Νάσος κ' ἡ Χρυσή, ἡ μαυρομμάτα κόρη,  
 Καὶ μὲς τῆς νύχτας τὴ σιωπῇ, τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι  
 Ὁ ἓνας τὸν ἄλλο ἐφίλουε, κι' ὁ ἄλλος τὸν ἄλλο ἐθώρει.

Ἦταν ὁ Νάσος τῆς βοσκῆς κ' ἐκεῖνη βοσκοπούλα,  
 Κι' εἶχανε στοίχημα φιλὶ τὸ ποῖός θὰ πρωτοφθάσει.  
 Πολλαῖς φοραῖς μὲ τὰ φιλιὰ τοὺς 'πλάκωνε κ' ἡ αὐγούλα  
 Καὶ μάθαινε ποῖος ἀφ' τοὺς δυὸ τὸ στοίχημα εἶχε χάσει.

«Νάσο μου», τῶλεγε ἡ Χρυσή μὲ τὸ γλυκὸ τῆς στόμα;  
 Στὴν ἀγκαλιά μου, Νάσο μου, νὰ σὲ κοιμήσω, πέσε.  
 Δός μου, νὰ ἰδῶ 'ς τὰ μάτιά σου κ' ἐγὼ τὸ οὐράνιο χρῶμα;  
 Κι' ἀφ' τὸ λαιμό μου, Νάσο μου, γλυκὰ τὰ χέρια δέσε.

Καὶ ὁ Νάσος τὴν χαϊάρωνε καὶ τὴν συχνοφιλοῦσε,  
 Κι' ἔχουσαν φῶς τὰ μάτια τοῦ, καὶ τὰ φιλιὰ τοῦ φῶς.  
 Τόσο 'που ἀστρά ἐξεχανε, φεγγάρι ἀλησιμονοῦσε,  
 Ἡ ἀγαπημένη Χρῦσω τοῦ 'ς τὰ ὠραῖά τοῦ 'μάτια ἐμπρός.



Μὰ μία νυχτιά ποῦ ἐστέκουνταν, ἀφ'ταῖς πολλαῖς, γυρμένο  
 Ὁ ἓνας ἔς τοῦ ἄλλου τῇ γλυκιά τὴν ἀγκαλιά ὅσιν χρεῖνοι,  
 Καὶ τὰ φιλιὰ ὠνειρεύοντο κι' οἱ δύο κοιμισμένοι,  
 Ὁ Νάσος ὅσιν ἐξύπνησε, ἐξύπνησε κ' ἐκείνη.

Καὶ τοῦπε μὲ παράπονο, ποῦ οὐράνια κρύβει χάρι;  
 Πῶς ἔς τ' ὄνειρό της ἔβλεπε τὰ πρῶτά του φιλιὰ.  
 Μὰ ὅσιν εἶδε κατὰμαυρο ἐμπρός της τὸ φεγγάρι,  
 Ἀπό τρομάρα ἔπεσε ἔς τὴν ἀγκαλιά του ἡ νειά.

Καὶ λέγει, «Νάσο, σύγνεφο κανένα δὲν σκεπάζει  
 Τὸ φεγγαράκι τὸ γλωμό, καὶ ὅμως πυκνὸ σκοτάδι  
 Ἀπόψε μὲς τὸ σκέπασε Νάσο μου, δὲν σὲ σκιάζει  
 Μὴν τοῦ θανάτου μας αὐτὸ εἶναι πικρὸ σημάδι;»

—Σώπα, Χρυσή μου, σώπασε· δὲν εἶν' κακὸ σημάδι,  
 Ἄιγο ἀπὸ ἄιγο, κύτταξε, πῶς φεύγει τὸ σκοτάδι.

· · · · ·  
 · · · · ·

## II

Ἦς τὸ μὴν' ἀπάνου μιὰ νυχτιά ἀφ' ταῖς πολλαῖς, ποῦ ἦ  
 [Χρυσή]

Τὸ Νάσο τῆς μὲ δάκρυα θλιμμένη ἔκαρτερουσε,  
 Ὅσιν εἶδε νὰ μὴν ἔρχεται ἔς τὴν ἀγκαλιά της πίσω  
 Ἦς ταῖς ράχαις καί ἔς ταῖς λαγκαθιαῖς ἡ δόλια τὸν ζήτοῦσε.

Καὶ ἔλεγε,

—Ράχαις, λαγκαθία μου, βούνα ποῦ ξέρτε τὸν καὶ μὲ μου  
 Γιά πές τε μου μὴν εἰδέτε τὸν ἀγαπητικό μου;  
 Ἐδῶθε μὴν ἐδιάβηκε; μὴν ἦταν πικραμένος;  
 Κοράκια μου, ποῦ τρέχετε μὴν εἶν' ἀποθαμμένος;

Κ' ἡ λαγκαθιάς ἔσανάλεγαν «τὸν ἀγαπητικό μου»,  
 Καὶ πάλι τῆς ἔσανάλεγαν «τὸν ἀγαπητικό μου»,  
 Καὶ τὰ κοράκια σκούζοντας ἐφεύγαν πεινασμένα  
 Μὲ τὰ πλατεῖά τους τὰ φτερά γοργὰ κι' ἀπελπισμένα.

—Χαμόκλαδα, λουλούδια μου ποῦ τόσο μ' ἀγαπήστε  
 Ἄν ἴσως τὸν ζηλεύετε καὶ δὲ μοῦ λέτε ποῦ,  
 Ποῦ τρέχει ὁ νειός, ὁ Νάσος μου, ποτὲ νὰ μὴ δροσίστε  
 Νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς τὰ φύλλα σας μὲ δρόσο τ' οὐρανοῦ.—

Καὶ τὰ χαμόκλαδα ἔσεισαν τὰ φύλλα τὰ δροσάτα  
 Καὶ τὰ διαμάντια ἐσκόρπαγαν τῇ αὐγερινῇ δροσίᾳ  
 Καὶ τὰ φτωχὰ τὰ λούλουδα ὅλα εὐωδία γιομάτα  
 Ἀσφράφιαν μὲ ταῖς σάλαις τους ὅσιν τῇ ὀφθαλμοῦς  
 [τῆς νειᾶς.]

Κι' ἀπελπισμένη ἡ δύστυχη ἀπὸ τὴ συμφορὰ της  
 Ἐρώταγε μὲ δάκρυα ὅ,τι ἔβλεπε ἐμπροστί της,  
 Καὶ ὅλα βουβὰ τὴν ἀφιναν κλαυμένη νὰ διαβαίνει  
 Ὅσο ποῦ ἡ δόλια ἀπόστασε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ παγαίνει.

Μὰ ἓνα πουλί, καλὸ πουλί, μαῦρο χελιδονάκι  
 Ὅποῦ τὴν ἐλυπήθηκε ὅσιν νᾶταν ἀδελφή του,  
 Μέσ' ὅπο τὰ πολὺδενδρα καὶ ἀφ' τὸ γλωρὸ κλαδάκι  
 Τῆς ἔλεγε χαρούμενο μὲ τῇ γλυκερᾷ φωνῇ του.

ΙΑΧΡΩΜΑΤΕΙΟΣ Νάσος ὁ πιστὸς ἐξώστη τὸ σπαθί του  
 Ἀνέβρεψε τὸν ἀγαπητικό του ὅμοιο τοῦ μηλιόνι,  
 Μὲ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἔς τὸ φηλὸ κορμί του  
 Ἀνέμιζε ἡ φλοκάτα του καὶ φουστανέλλα χιόνι.—



—Μαῦρο πουλί, καλὸ πουλί, γλυκὸ μου χειλιδόνι,  
Ὅπου τὸν εἶδες νὰ διαβῇ ζωσμένον τὸ σπαθὶ του,  
Ποῦ πάει, ξέρεις νὰ μοῦ πῆς, καὶ φουστανέλλα χιόνι  
Ἐφόρεσε, κι' ἀνέμιζε φλοκάτα 'ς τὸ χορμί του ;—

—Ἀρματωλοῦ εἶχε φορεσιά, 'ς τὸ πλάι του γῆαταγάνι,  
Κλέφτεν τζαπράζια 'ς τὰ πλατεῖα τὰ σῆθη του ἔβρον-  
(τοῦσαν,

Κ' ἓνα τραγοῦδι ἔλεγε, πῶς πάει νὰ πεθάνῃ  
Στὴν Κρήτη μὲ τ' ἀδέλφια του, ποῦ τὸν ἐκαρτεροῦσαν.

Μάτια ἀητοῦ τὰ 'μάτια του λὲς κ' ἦτανε, Χρυσή μου,  
Καὶ λειονταριοῦ περπατησιὰ ἡ ὠραία περπατησιὰ του·  
Τραγοῦδαγε ὅπως τραγουδῶ κ' ἐγὼ τὴν ἀνοιξί μου,  
Κ' ἡ λεθεντιά τοῦ ἐστόλιζε τὴν κάθε χαμωσιὰ του . . .

Μὰ πρὶν τελειώσει τὸ πουλί τὰ λόγια, πρὶν τελειώσει,  
Ἡ Χρῦσω τὸ ἐχαιρέτισε μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ της,  
Καὶ δυὸ πιστόλια ἐχύθηκε 'ς τὴ μέση της νὰ ζώσῃ  
Ἡ κόρη, ποῦ ἐφοβότανε τ' ἀρνὶ 'ς τὴν ἀγκαλιά της.

Δάση, λαγκάδια καὶ βουνὰ τὴν εἶδαν καὶ σκιαχτήκαν  
Μὲ φουστανέλλα κλέφτικη 'ς τὴν Κρήτη νὰ παγαίνῃ.  
Καὶ τοῦ πελάου τὰ κύματα κι' αὐτὰ τὴ φοβήθηκαν,  
Κ' ἐσμίγαν κ' ἐρωτώντουσαν γιὰ τὴν ἀρματωμένη.

## III

Μὲς τοῦ πολέμου τὴ φωτιὰ εἶδε τὸ Νάσο ἡ Χρῦσω  
Μὲ στήθεια καταιόχκινα νὰ πέφτῃ νὰ πεθαίνῃ,  
Καὶ 'ς τὴ στερνὴ του τὴν πνοὴ ὠρκίστη, ὅχι κλαυμένη,  
«Νὰ μὴ με λυώσῃ ἡ μαύρη γῆ μενάχονε ἂν σ' ἀφήσω».

Κ' ἐχύθηκε μὲς τὴ φωτιὰ 'σάν λύκος 'ς τὸ κοπάδι,  
Ἐστραπὴ στὰ σύγνεφα ποῦ τρέχει καὶ διαβαίνει.  
Τὰ χέρια της ἀνοίξανε γιὰ τὴν Τουρκιὰ τὸν ἄδῃ...  
Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸν τάφο της δαφνοῦλα εἶν' φυτρωμένη.

## ΔΕΝ ΕΚΟΙΜΑΤΟ.

Μὲς τῶν ἀνθῶν ταῖς εὐωδιαῖς, μὲς τ' Ἀπριλιοῦ τὰ ρόδα  
Γλυκὰ ἐλαφροκοιμώτανε μιὰ νεῖα γαλανομμάτα.  
Σιμά της ἔτρεχαν νερὰ καθάρια καὶ δροσάτα,  
Καὶ γύρω της φιλιόντανε κάτωσπρες πεταλοῦδες.  
Γλυκεῖα ἦτον ὦρα χαυγῆς, τοῦ ὕπνου της ἡ ὦρα,  
Ποῦ ἡ αὔρα ἡ νυχτογέννητη τὴν ἐγλυκοφιλοῦσε,  
Κ' ἔπαιζε μὲ τὰ ὀλόχρυσά ὠραῖά της μαλλιά.  
Μὰ 'σάν εἶδε μὲ πόνο της πῶς δὲν τὴν ἐξυπνοῦσε  
Τὸ ἐλαφρὸ της φύσημα τὴν κοιμισμένη νεῖα,  
Στὰ κρίνα, στὰ τριαντάφυλλα ἐπῆγε δακρυσμένη  
Κι' ἄρχισε μὲ παράπονο νὰ κλαίγεται 'ς αὐτά.

Γιὰ πέσε μου, τριαντάφυλλα, Δαφνοῦλα χλωροπράσινη,  
Καὶ σεῖς, ἄσπροι μου κρίνοι, Ποῦ ἰσκιάδα τῆς χαρίζεις,  
Μ' ἐμένα μὴν ἐμάλωσε Κι' ὅπου μὲ τ' ἀηδονάκια σου  
Ἡ ἀγάπη σας ἐκείνη... Γλυκὰ τὴν ἐκοιμίζεις,  
Ὅπου δὲν ἐξυπνᾷ ; Γιὰ πές μου, τί ἔχει ἡ νεῖα ;

Γιὰ πέσε μου, λουλούδια μου, Μ' ἐμένανε, δαφνοῦλά μου,  
Ὅπου ἔξερε, τὰ κρυφὰ της, Μὴν εἶναι κακιωμένη,  
Μ' ἐμένα μὴν ἐμάλωσε Μηνήπως ἀπ' τὰ χεῖλη μου  
Ἐστὶ μὲ πὰ μαλλιά της Τὴν εἶδε φιλημένη  
Παίζω ἡ φτωγὴ συχνά ; Ὁ νεῖος, ὅπου ἀγαπᾷ ;



Ἄν ἴσως, ὦ δαφνουλά μου,  
Δὲν θέλει τὰ φιλιὰ μου,  
ὦ! πές μου το, πολύνθη,  
Κι' ἀντὶς γιὰ τὰ ἐδικά μου  
Τῆς φέρνω ἄλλα φιλιὰ.

Ἔτσι ἔλεγε σιὰ λούλουδα, σιὰ ρόδα, σιτὴ δαφνουλά  
Ἢ αὖρα, καὶ τῆς ἀπλωνε μὲς τ' ἀνθία τὰ μαλλιὰ,  
Καὶ τ' ἀνθία 'ποῦ τὴ σ'ἐπαζαν σκορποῦσαν τὴ δροσουλά,  
Μιργαριτάρι ἀστροφειγγο τὴν κάθε τους σταλιά.

Μὰ ἡ δάφνη, 'ποῦ στὸν ἴσκιό της τὴν εἶχε κοιμισμένη,  
Τῆς αὖρας τὸ παράπονο 'σάν ἄκουσε ἡ φτωχιά,  
Τὰ κατακόκκιν' ἀνθία τῆς, γιὰτ' ἦταν ἀνθισμένη,  
Ἐνα 'ξ ὀπίσω ἐσκόρπαγε εἰς τὸ ἄλλο γιὰ τὴ νειά.

Κ' ἐπέφταν' τ' ἀνθία ἀλύπητα τόσο γλυκὰ στὴν κόρη,  
'Ποῦ λές καὶ τὴν ἐκοίμιζαν κ' ἐκεῖνα μ' εὐωδιὰ,  
'Οποῦ ἂν 'ξυπνοῦσε κ' ἐβλεπε ἡ δάφνη τί τῆς 'φόρει,  
Τὰ μουσικά της; θάλεγε εἰς τὴ δαφνουλά ἡ νειά.

Μὰ ὥστόσο ἡ αὖρα, ὁποῦθελε νὰ μάθῃ τὰ κρυφά της,  
Κ' εἰς τ' ἀνθία ἐμεσίτενε κ' εἰς τὴ φτωχὴ δάφνη,  
'Σάν εἶδε πῶς δὲν ἄφινε ἡ κόρη τὰ ὄνειρά της,  
Τὴν 'πῆρε τὸ παράπονο κ' ἔλεγε σιὰ πουλιά.

Πουλιάκι μου χρυσόφτερο, Ἄν ἴσως, τὴν 'παραίτησε,  
'Ἢ νειά 'ποῦ δὲν 'ξυπνάει, Πουλιά μου ἡγαπημένα,  
Μηνήπως τὴν 'παραίτησε, Κι' ἄλλη καρδιά τὴν ἀγάπησε,  
'Ο εἰς ὅπου ἀγαπάει, Καὶ μ' ἄλλη πάει σιὰ ξένα,  
Κι' ἀρρώστησεν ἡ νειά; Τί κάθεσθε, πουλιά;

Γι' ἀπλώστε τὰ φτεράκια σας  
Καὶ ἀμέτε νὰ τὸν 'ύρῃτε,  
Καὶ μὴν ἀλημονήσετε,  
Πουλιά μου, νὰ τοῦ εἰπῇτε  
Πῶς τοῦ πεθαίν' ἡ νειά.

Καὶ τὰ πουλιά 'σάν ἄκουσαν τὴν αὖρα ἔτσι νὰ λέη,  
Κ' εἶδαν τὴν αὖγῃς τὰ λούλουδα καὶ κάθε ἀνθὸ νὰ κλαίη,  
'Αντὶς ν' ἀπλώσουν, ἔκλεισαν μὲ πόνο τὰ φτερά τους,  
Καὶ πικραμμένα ἐψάλλανε τὸ «ξύπνα» στὴν κυρά τους.

'Σάν 'πέρασέ ἐκεῖ ἓνας νεῖδος, 'ποῦ πέρδικες 'ζητοῦσε,  
Κ' εἶδε τὴν ὥμορφη τὴ νειά μὲς τ' ἀνθία κοιμισμένη,  
Στὸ στόμα τὴν ἐφίλησε, ἀλλ' ἄχ! δὲν ἐξυπνοῦσε.  
Γιὰτὶ τὴν ἀγάπης τὸ φιλι νεκροῦς δὲν ἀνασταίνει.  
'Απὸ καρδιάς τὴν ἐκλαψε τὴν κόρη 'ποῦ ἀγαποῦσε,  
Καὶ χήρα τοῦμεινε ἡ καρδιά κ' ἡ ἀγάπη ὠρφανεμένη.



ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΡΦΑΝΟΥ.

Γονάτισε, ψυχούλά μου  
Καὶ κάμε τὸ σταυρό σου,  
Πῆς τὴν εὐχὴ 'ποῦ σ' ἔμαθα  
Εἰς τὸ προσκέφαλό σου.  
Καμάρι μου, γονάτισε,  
Δεήσου 'εἰς τὴν Παρθένα  
Γιὰ 'σένα καὶ γιὰ 'μένα.

Σταύρωσε τὰ χεράκια σου  
Εἰς τ' ἀπαλά σου στήθεια,  
Δεήσου 'ς τὴν Ἑλπίδα μας,  
'Σ τοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια·  
Καὶ θερμποπαρακάλεσται  
'Ὡς νὰ σβυστῇ τὸ φῶς μου  
Νὰ σ' ἔχω πάντα ἐμπρός μου.

Φίλησε τ' ἅγιο εἰκόνημα  
Μὲ τὰ ἁθῶά σου χεῖλη  
Κι' ὅσο σὲ σπρώχνει ὁ πόθος μου,  
Καμάρι μου, ἐσὺ φίλει·  
Νὰ μὲ φυλάῃ, 'ς τὴ Δέσποινα  
Δεήσου τὴν Παρθένα,  
'Αγάπη μου, γιὰ 'σένα.

Κι' εἰς τὰ καλὰ, 'ποῦ ἡ χάρις Της  
'Σ τὸν κόσμο μᾶς χαρίζει,  
Παιδί μου, παρακάλεσται  
Ἐσένα. νὰ φωτίξῃ.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

17

Γιὰ τ' ἄρφανά εἶν' εὐσπλαχνη,  
Παιδάκι μου, ἡ Παρθένα,  
Κι' ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ 'μένα.

'Αγάπη μου, προσκύνησε,  
Κ' εἶναι ἡ παρηγοριά μας,  
Τὸ φῶς μας εἶν' ἡ χάρις Της·  
'Ἡ σκέπη Της χερά μας.  
Παιδί μου, ρίχ' τὸ μέτωπο  
Εἰς τὴ χαρὰ τοῦ κόσμου  
Νὰ σὲ χαρῇ τὸ φῶς μου.

Καὶ τ' ἄρφανὸ παιδάκι τῆς  
'Ἡ μάννα του ἐκυττοῦσε,  
'Ποῦ τὸ σταυρό του ἔκανε  
Καὶ 'προσκυνοφιλοῦσε  
Τῆς Παναγίας τὸ εἰκόνημα  
Μὲ τ' ἀπαλά του χεῖλα  
'Ποῦναι τοῦ ρόδου φύλλα.

Καὶ ὅσο τ' ἁθῶο ἔλεγε  
Τὴν ἅγια προσευχή του,  
Τῆς μάννας του τὸ δάκρυο  
'Ακλούθαι τὴ φωνή του,  
Στὴν ἀγκαλιά της ἔπειτα  
Τόσο γλυκὰ ἐχύθη  
'Ποῦ μὲ τὸ πρῶτο 'ποῦ ἔλαβε  
Φιλί της ἐκοιμήθη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ 877.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ



## Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ,

Στοῦ Χάρου τ' ἀραχνο  
Τὸ πανηγύρι  
Λευκοσαβάνωτη  
Πῆγε νὰ γύρη  
Στὰ νεκροχώματα  
Δόλια ψυχὴ.

Ἄστρο δὲν ἔλαμπε  
Ψηλὰ κανένα,  
Κ' ἡ νύχτα ἐσκέπαζε  
Μὲ παγωμένα  
Φτερὰ τὴν ἡσυχίαν  
Στὸν ὕπνο γῆ.

Βουβὸ καὶ ἀκίνητο  
Τὸ κυπαρίσι  
Γυρμένο στέκεται,  
Γιὰ ν' ἀγροικίῃ  
Τῆς νύχτας τῇ ἄφωνῃ  
Τὸ μυστικόν.

Τὰ ἐντάφια χώματα  
Τὰ παγωμένα,  
Ποῦ τόσους ἔφαγαν,  
Κρिनoεντυμένα  
Κυττάζουν ἡσυχά  
Τὸν οὐρανόν.

Ἀκόμα κ' ἡ ἄκακῃ  
Ἡ Πεταλοῦδα,  
Ποῦ λιανοτρέμοντας  
Τρέχει μ' ἀσποῦδα,  
Κοιμᾶται ἡσυχά  
Μὲς τὸν ἀνθόν.

Στὰ κρύα μάρμαρα  
Πῶχουν οἱ τάφοι,  
Μὲ τὴν δροσουλὰ τῆς  
Ἡ νύχτα γράφει  
Ὅ,τι κι' ἀνέμαθε  
Στὸν οὐρανόν.

Ἡ αὖρα δροσόβολη  
Ποῦ φτερυγίζει  
Στὸ μοσχομύριστο  
Ρόδον ποῦ ἀνθίζει,  
Τώρα ἀναπαύεται  
Στὰ σκοτεινά.

Κ' ἡ ἀθῶ' ἀνυπόμονη  
Ψυχὴ γυρεύει  
Καὶ στὰ μνήματα  
Καὶ πασπατεύει  
Κάθε ταφόπετρα  
Σιγὰ σιγὰ.

Μ' ἔχει τὸ σάββανο  
Ποῦ τὴ σκεπάζει,  
Περνάει τὰ μνήματα  
Καὶ τὰ ἐξετάζει  
Ἐνα πρὸς ἓνα  
Προσεκτικά.

—Κόρη, τῆς ἔκραξα,  
Ἀγαπημένη,  
Ἐδῶ ποῦ κείτουνται  
Οἱ πεθαμένοι,  
Νύχτα κατάβαθ' ἡ  
Τί θες ἐσύ;

Ὅσο ποῦ ἀπόκαμψε  
Νὰ παραδέρνῃ,  
Τὰ κρύα μάρμαρα  
Γύρω νὰ φέρνῃ,  
Κ' εἰς ἓνα ἔγυρε  
Ἠάνου ἐλαφρά.

Στὸ δακρυοπότιστο  
Ἀνήλιο χῶμα,  
Ποῦ ἀνοίγει ἀχόρταγα  
Στὴ νεώτερη στίμα,  
Ποῦ χέρι σ' ἔφερε,  
Δόλια ψυχὴ;

Δειλὴ ἀνυπόμονη  
Πέφτ' ἡ ματιὰ τῆς,  
Κι' ἀφ' τὰ χρυσόχρωμα  
Λυτὰ μαλλιά τῆς  
Χύνει τὸ πρόσωπο  
Λαμφοβολή.

Ποιὸς τάφος ἔζηλεψε  
Τ' ἀθῶα φιλιὰ σου,  
Κ' ἔστειλε μήνυμα  
Στὴν κατοικίᾶ σου  
Ἄστρο φωτόχυτο,  
Γιὰ νὰ σ' εὕρῃ;

Κρυφὸ χαμόγελο  
ἔχει στὰ χεῖλα,  
Καὶ χλωροπράσινης  
Δαφνοῦλας φύλλα  
Φέρνει ἡ ἀγγελόθυμη  
Στὴν κεφαλὴ.

Μὴν εἶσαι ὁ ἄγγελος  
Ὁραίου θανάτου,  
Κ' ἤλθες, τὸ δάκρυ σου  
Καὶ σὺ ἐδῶ κάτου,  
Νὰ χύσῃς, εὐσπλαγχνέ,  
Στὴ μαύρην γῆ.

Κυττάζει, στέκεται,  
Γλυκοαναπνέει,  
Κ' ἡ νυχτογέννητη  
Δροσουλὰ ρεεῖ  
Ἀπὸ τὸν χῶμα τῆς  
Στάλα βουβή.

Μὴν τοῦ πατέρα σου  
Ἐδῶ τὸ χῶμα  
Σκεπάζει, κόρη μου,  
Τ' ἄμορφο σῶμα  
Κ' ἔφερες κόλυβα  
Δάκρυ, φίλιν;



Τί θέλεις ; ἔμιλησε,  
 Ἄνοιχ' τὰ χεῖλη,  
 Πές μου, ποῖός σ' ἔσειλε,  
 Τί θές ; ὁμίλει,  
 Κι' ἀπὸ τὰ σπλάγχνα μου  
 Πάρ' τὴν ψυχῇ.

Μ' ἀρέσ' ἡ ὄψι σου,  
 Κάπου τὴν εἶδα·  
 Πές μου, ποῦθ' ἔρχεσαι ;  
 Ποῦ ἔχεις πατρίδα ;  
 Γιατί στα χεῖλη σου  
 κολλάει ἡ φωνή ; —

Κι' ἄκουε, καὶ ἰστέναζε  
 Κάτου σκυμμένη  
 Μὲ τὸ ἀραχνόφαντο  
 Γλυκοεντυμένη  
 Ποῦ ἐπῆρε σάββανο  
 Ὑστερινό.

Ἐπεὶτ' ἀνοίγοντας  
 Τὰ πονεμένα  
 Μάτια στὸ δάκρυο  
 Μέσα πηγμένα,  
 Ἐγλυκοκτύταζε  
 Τὸν οὐρανό.

Καὶ ὅαν τὸ οὐράνιο  
 εἶδε σκοτάδι,  
 Τρεμομανιέζοντας,  
 — Εἶμαι ἀφ' τὸν ἄδην, —  
 εἶπε κι' ἐβογγῆσε  
 Ἡ ἐντάφια γῆ.

— Ποτὲ δὲν σοῦ ἔδωκα  
 κανὲν λουλούδι ;  
 Πότε δὲν σοῦ ἐψάλλα  
 Γλυκὸ τραγούδι  
 Γιὰ τὴν ροδόχυτη  
 Τοῦ Μάϊ αὐγῇ ;

Ἦ Ποτὲ δὲν μοῦσφιζες,  
 Ἀθῶα, τὸ χέρι ;  
 Ἦ Ποτὲ δὲν μοῦδειζες  
 κανέν' ἀστέρι,  
 Νὰ σβύνῃ, ἀφίνοντας...  
 Τὸν οὐρανό ;

Ἦ Καὶ πῶς δὲν ἔμαθες  
 Τὸ ἀμάρτημά μου,  
 Λοιπὸν δὲν ἄκουσες  
 Τὰ βάσανά μου  
 Ἀπὸ κανένα  
 Στόμα γλυκὸ ;

Ἦ ὄψι μου ἄλλαξε ;  
 Δὲν με γνωρίζεις ;  
 Αὐτὸ τὸ πρόσωπο  
 Ὅπου ἀντικρύζεις,  
 Ποτὲ δὲν τῶσφιζες  
 Στὴν ἀγκαλιά ;

Φεύγεις ; με σιχάζεις ;  
 Δὲν με γνωρίζεις ;  
 Εἶμαι... — ὦ! σώπασε,  
 Μὴ γονατίζεις,  
 Σ' εἶδα, σὲ γινώρισκα,  
 Γλυκεῖα θωριά. —

Καὶ μὲ τὰ γόνατα  
 Κάτου ἄσχυμμένη  
 Πές μου, μοῦ ἔλεγε,  
 Συχωρεμένη,  
 Μ' ἄφησε κι' ἔφυγα  
 Ἡ κάτου γῆ ;

Δὲν ἐβαρύνεπε  
 Τοῦ κόσμου ἡ γλῶσσα,  
 Πῶς ἄμαυροπίκρανα  
 Ἀδέλφια τόσα  
 Φαρμάκι πίνοντας  
 Ἐγὼ ἡ πικρὴ ; —

Καὶ, συχωρέστε με  
 Τὴν χολασμένη,  
 Ἐλεε ἡ βαρὺμοιρη  
 Φαρμακωμένη,  
 Πότε στα οὐράνια  
 Πότε στὴ γῆ.

Ἡ αὐγοῦλα ἐπρόβαινε  
 Ρόδα ἐντυμένη,  
 Τὸ φωτογέννητο  
 Στὴν οἰκουμένη  
 Πρῶτο χαρίζοντας  
 Κρυφὸ φιλί.

Καὶ μὲ τὴν πρώτη  
 Τσῆ αὐγῆς ἀχτίδα,  
 Τὴν κόρη πῶθλεπα,  
 Μὲ ἀγγέλους εἶδα,  
 Ποῦ ἀνέβαινε ἡσυχά  
 Ὡστὸν οὐρανό.

Κι' αὐτὸ εἶν' ἐν ὄνειρα ;  
 Ποῦ ἡ πονεμένη  
 Ψυχὴ μου ἀπόκρυφο  
 Δὲν τὸ βασταίνει,  
 Ἀφοῦ εἶναι γέννημα  
 Ὑπνου πικρό.



ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ. (\*)

Ἴδ' ἓνας κρίνος κάτασπρη  
Μιὰ μέρα πεταλοῦδα,  
Νὰ φτερολάμνη γύρω του  
Χαρούμενη μ' ἀσπούδα.  
Κ' ἐσχόρπισε ἀναστέναγμα  
Μέσ' ἀφ' τὴν ἀγκαλιά του  
Τὴν πρώτην εὐωδιά του.

Ἦ πεταλοῦδα 'π' ἄκουσε  
Τὴν εὐωδιά 'ποῦ ἐβγήκε,  
Γλυκὰ στοῦ κρίνου ἐπέταξε  
Τὴν ἀγκαλιά καὶ ἐμπῆκε.  
Ἐκλείσε τὰ φτεράκι της  
Καὶ μὲ τὴν εὐωδιά του  
Ἐπερνε τὰ φιλιὰ του.

Μὰ ὁ κρίνος 'σάν ἐξάνοιξε  
Πῶς θέλει τὰ φιλιὰ του,  
Γλυκὰ τὴν ἐνανοῦσε  
Στὴν κάτασπρη ἀγκαλιά του.  
Ἀσήκωσε τὰ φύλλα του,  
Καὶ 'σάν ἀπεκοιμήθη,  
Τὴν ἐκλείσε στὰ στήθη.

Τὸ βράδυ, 'σάν ἐδρόσισε,  
Ἐνύσταξε καὶ ὁ κρίνος,  
Κ' ἔγυρε μὲς τὸ χῶμά του  
Νὰ κοιμηθῇ κ' ἐκεῖνος.  
Ἐγυρε, ἀπεκοιμήθηκε,  
Καὶ σιὰ χρυσὸ ὄνειρά του  
Ἐφίλιε τὴν κυρά του.

Ἦ οὐρανονυχτογέντηνη  
Δροσιὰ 'ποῦ τὰ 'κυττοῦσε;  
Μαργαριτάρια ἀστρέφεγγα  
Γύρω τους ἐσκορποῦσε.  
Καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα ἔσταξε  
Τοῦ κρίνου ἡ δροσοῦλα,  
Ὅσῳ 'ποῦ ἐφάνη ἡ αὐγοῦλα.

Μιὰ κόρη, 'ποῦ ἐκαμάρωσε  
Τὸν κρίνο μὲ χαρά της,  
Γιὰ τὸν ἀγαπημένο της  
Τὸν πῆρε εἰς τὴν ποδιά της,  
Χωρὶς νὰ 'ξέρη ἡ δύστιχη  
Πῶς μὲς τὴν ἀγκαλιά του  
Εἶχε τὴ σαστικιά του.

'Σάν ἀνοιξε τὰ φύλλα του  
'Ο κρίνος ὁ κομμένος,  
Νεκρὸ ἦτο ἡ πεταλοῦδα του  
Κ' ἐκεῖνος 'πεθαμμένος.  
'Ο ἔρωτας τὸν ἔρωτα  
Ἄν ἴσως καὶ φονεύη;  
Στὸν κόσμον τί γυρεύει;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ



Ἄλαλος στέκει ὁ δύστιχος μὲ χέρια σταυρωμένα.  
 Καὶ ἀκίνητος ὅσα λείψανο τὰ ῥάτια προσηλώνει  
 Στὸν οὐρανὸν, ὅταν νῆθελε μυστήρια κρυμμένα  
 Νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ στήθη του, ποῦ τοῦσπεραν οἱ χρόνοι.

Μ' ἀκίνητα ἔς τὴν ἄλαλη σιωπῇ τὰ χεῖλη μένουν,  
 Κι' ἀπόκρυφους τὰ σήθη του τοὺς πόνους του βαστοῦν,  
 Νεκρώνουνε τὰ χεῖλη του, μὰ οἱ πόνοι του δὲν σθένουν,  
 Δὲν παύουνε τὰ αἰσθήματα, τὰ χεῖλη ὅταν σιωποῦν.

— Τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος, ὦ Παῖταί !, ἀνζητῇτε  
 Μὴ τῇ γυρεύετε μακρυὰ, δὲν πάει ὅσῃ μεγαλεῖα.  
 Εἰς τοῦ βοσκοῦ τὸ δάκρυ ἐκεῖ φιλοσοφεῖτε,  
 Ὅτι τὸ δάκρυ του δηλοῖ δὲν κλειοῦνε τὰ μουσεῖα. —

### ΉΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΘΑΝΑΤΟΣ (\*)

Εἶδ' ἓνας κρῖνος μιὰ φορὰ  
 Μιὰ κόρη ποῦ ἀπερνοῦσε,  
 Γλυκὸχρῶμη ὅσα χαρὰυγὴ  
 Καὶ δὲν τὸν ἐκυττοῦσε.  
 Κι' ἔγυρε μὲ παράπονο  
 Νὰ μαρᾶθῃ νὰ σβύσῃ,  
 Ἄ δὲν τὸν ἀγαπήσῃ.

Ἡ δάφνη ποῦ τὸν ἐβλεπε,  
 Κι' ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσε,  
 Τὴν πῆρε τὸ παράπονο  
 Καὶ τὸν συγχωροῦσε,  
 Ἦ ἔχει καὶ μαραίνεται,

### ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ (\*)

Σιωπῇ, νεκρώσιμη σιωπῇ, ὁ κάμπος μας βασταίνεται,  
 καὶ τ' ἀγεράκι τῆς νυκτὸς ἔς τοὺς κλώνους δὲν γυρίζει!  
 Ἡ θάλασσα εἶν' ἀκίνητη, βουβὴ καὶ νεκρωμένη,  
 Καὶ ὁ κρῖνος γέρνει κατὰ γῆς, τὸ ρόδο δὲ μυρίζει.

Ἡ πεταλούδα δὲν πετᾷ μὲς τοὺς ἀνθοὺς κ' ἐκεῖνη,  
 Μόνον ἔς τοὺς τάφους ἡ ἄκακη ἀπλώνει τὰ φτερά της,  
 Λὲς κ' εἰς αὐτοὺς αἰῶνια πιστεύει τῇ γαλήνῃ,  
 Ἡ λὲς καὶ οἱ τάφοι δέχονται τὰ μυστικὰ κρυφὰ της.

Χύνει γλυκὸ μουρμούρισμα μὲς τῇ σιωπῇ τὸ ρυάκι,  
 Κι' ἀκίνητο ὅταν μάρμαρο τὸ κυπαρίσσι μένει.  
 Ἀντιλαλεῖ τὸ λάλημα ποῦ ἀνάρια χύνει ἡ γλαυκὴ,  
 Ποῦ λὲς καὶ ἡ φύσις μὲ κλαθμοὺς ὅσα ῥάτια σου πεθαίνει.

Ὅλα βουβὰ εἶναι καὶ ἄλαλα, ὅλα νεκρὰ καὶ κρύα,  
 Ὅ ἀποσπερίτης τρέμωντας θαρρεῖς πῶς θ' ἀποδώσῃ,  
 Καὶ τὸ φεγγάρι ποῦ κρατεῖ σιωπῇ καὶ αὐτὸ βαθεῖα,  
 Θαρρεῖς πῶς μαῦρο σύγγεφο θὲ νὰ τὸ σαβανώσῃ.

Εἰς τὴν ραχοῦλα στέκεται ὁ πιστικὸς καὶ χλαίει,  
 Τὰ προβατάκια γύρω του κοιμῶνται λαγασμένα.  
 Μαύρη φωτιά τὸ λογικὸ καὶ τὴν καρδιά του καίει,  
 Ἡ βασκοπούλα τοῦ ἔφυγε μὲ ἄλλο βοσκὸ στὰ ξένα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΤΟΥ  
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ  
 Τὴν πῆρε τὸ παράπονο  
 Καὶ τὸν συγχωροῦσε,  
 Ἦ ἔχει καὶ μαραίνεται,



Τί έχει και μαραίνει  
Ποῦ ὁ κρῖνός μου σωπαίνει ;

Κι' ὁ κρῖνος ποῦ τὴν ἀκουε  
Δὲν ἀνοιγε τὸ στόμα,  
Παρ' ἔρριχνε τὰ φύλλα του  
Ἐκ τῆς μάννας του τὸ χῶμα,  
Και γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἔλεγε,  
Πῶς θὰ χαθῇ, θὰ σβύσῃ,  
Ἄδεν τὸν ἀγαπήσῃ.

Ἡ μάννα του ὅταν τ' ἀκουσε,  
Ἡ δύστυχη ἐφοβήθη,  
Καί τ' ἄστρο ἐπαρακάλεσε,  
Ἐκ τὸ χῶμά της ἑδέθη,  
Τὴν κόρη νὰ τῆς φέρουνε,  
Τὴν κόρη νὰ τῆς δώσουν,  
Τὸν κρῖνό της νὰ σώσουν.

Καί τ' ἄστρο ποῦ τὴν ἀκουσε  
Τὴ νύχτα τὴ λυπήθη,  
Καί φθάνει γοργοκίνητο  
Ἐκ τὸ χάρο, κ' ἐδέθη . . .  
Μὰ ὁ χάρος ὡς ἂν ἀκουσε  
Τ' ἄστρο νὰ τὴν παραινέσῃ,  
Παντοῦθε τὴ γυρεύει.

Ἦλθε ἡ αὐγὴ κ' ἡ μάννα της  
Τὴν ἤρε πεθαμμένη,  
Κι' ὁ ἐρωτευμένος κρῖνός της  
Τὴν εἶχε στολισμένη.  
Ἐπὶ μνήμα ἡ δάφνη ἐσκόρπισε  
Τὰ πράσινά της φύλλα,  
Κι' ὁ χάρος τὴ μαυρίλα.

## ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ (\*)

Μία μάννα πῶχει ὡμορρο  
Παιδί στὴν ἀγκαλιά της  
Καί τῆς τὸ πάρει ὁ θάνατος  
Μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ της,  
Συχνά, συχνά, στὸν ὕπνο της  
Ἀν βλέπῃ τὸ παιδί της  
Χαμογελᾷ ἡ ψυχὴ της.

Μία μαύρη μάννα πῶχασε  
Ἐξ ἡ χρόνῳ ἀγγελοῦδι,  
Ὡς ἂν τὸ ρόδο ρόδινο,  
Γλυκὸ ὡς τὸ λουλούδι,  
Τ' ἀθῶο παιδί της ἔβλεπε  
Ἐχτὲς εἰς τὸ ὄνειρό της,  
Νὰ στέκῃ στὸ πλευρό της.

Κι' ἄρχισε μὲ παράπονο,  
Γλυκὰ νὰ τὸ ρωτᾷ.  
« Ἀγάπη μου, ποῦ ἦσουνε ; »  
Ἐκ τῆς χαμογελάει  
Ἡ μαρτυρμένη, ἡ δύστυχη,  
Ἐπὶ σκόφεγγο ὄνειρό της,  
Γιὰ τὸ χρυσόπαιδό της.



«Τόσον καιρό ποῦ μῶλεις,  
Καμάρι μου, παιδί μου ;  
Νὰ δώσω ποῦ, δὲν ἤξερα  
Σὰν μάννα τὸ φιλή μου.  
Ἀγάπη μου, τί στέκεσαι ;  
Πέσε σιτὴν ἀγκαλιά μου  
Νὰ ζεσταθῇ ἡ καρδιά μου.

«Εἰς σὲ τί κήπους μῶτρεχες  
Καὶ τέτοιο ἔχεις στεφάνι ;  
Ὅτι στήθη νυχτολούλουδο  
Ποιὸς σοῦ πε πῶς σοῦ πιάνει ;  
Τ' ἄνθη ποῦ φέρνεις σκόρπισε,  
Ρίχτα νὰ τὰ πατήσω  
Κ' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

Ἐσὺ, ποῦ φῶς μοῦ ἔδινες  
Καὶ μ' ἀνοίγες τὸ στόμα,  
Ἀμίλητο στή μάννα σου  
Στέκεσαι ἐμπρὸς ἀκόμα ;  
Ἀνοίξε τὰ χειλάκιά σου,  
Πέσε σιτὴν ἀγκαλιά μου,  
Γλυκιά παρηγοριά μου ! !

«Α ! μὲ φιλεῖς, ἀγάπη μου,  
Σ' ὀρέσσουν τὰ φιλιὰ μου,  
Μὲ τὸ χρυσό σου φόρεμα  
Σφογγεῖς τὰ δάκρυά μου ;  
Ἐνα φιλάκι, ἀγάπη μου . . .  
—Κ' ἐγὼ ἄλλο ἕνα ἀκόμα . . .

Καὶ τὰ φιλιὰ τῆς ἄφινε  
Ἐστὺ ὕπνου τῆς τὸ στῶμα



# ΕΙΣ ΣΕ Ω ΨΥΧΗ

ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΟΥ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Ι. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ.

[ἔκτατος.]

Εἶναι ψυχὴ 'ποῦ ψεύγοντας χροσὰς ἀπίνει ἀχτίδες.

Τί κλαῖτε ; δὲν ἀπέθανε,  
Πλὴν ἄλλαξε πατρίδα,  
Δὲν θέλει πλειὰ 'ς τὸν κόσμον μας  
Νὰ τρέφῃ τέτοια ἐλπίδα  
Γιὰ μιά πικρὴ ζωὴ.

Ὁ Πλάστης μας δὲν τῶπλασε  
Γιὰ τὰ δικά μας μέρη  
Ὅσον τὸν οὐρανὸ ἐπλανήθηκε  
Ὅσαν τὸ περιστέρι,  
Κ' ἔπεσ' ἐδῶ 'ς τὴ γῆ.

Λίγο καιρὸ σὺς ἔμεινε  
Ἐπὶ τὴν ἀχαρὴ ἀγκαλιά σας,  
Φθονῶ καὶ ἐγὼ τὴν τύχη του,  
Ὅτι ἀπὸ 'ς αὐτὸ, χαρά σας  
Ὅπου ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΥΡΙΟΥ



Γιατί ἐν ἀστέρι τ' οὐρανοῦ  
 Ἐρώτησα, τί ἐγείνη,  
 Κ' ἐκεῖνο μοῦ ἀποκρίθηκε  
 —Χαρούμενο θὰ μείνη  
 Μ' ἐμέ 'ς τὸν οὐρανό.

Ἐδῶ 'ψηλὰ ὁ παράδεισος  
 Σᾶς τῶχει στολισμένο  
 Καὶ σεῖς θρηνεῖτε ἀδιάκοπα  
 Πῶς εἶναι ἀποθαμμένο  
 Ἐνῶ μ' ἐμᾶς συζῇ.

Ἐς τὴ θύρα του τὸ εἶδame  
 Μὲ ἀμάραντα λουλούδια,  
 Καὶ μὲ φωνὴ χαρμόσυνη  
 Μᾶς ἐψάλλε τραγούδια  
 Πῶς εἶναι 'ς τὴ ζωή.

Ἐδημοσιεύθη τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1873.

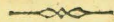


# ΕΝ ΑΝΘΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

προώρως ἀφ' ἡμῶν μεταστάντος



Κάθε ἀγγελοῦδι τ' οὐρανοῦ  
 Σ' τὴ γῇ πολὺ δὲν μένει,  
 Γιατί ἀνυπόμονος ἐκεῖ  
 Ὁ Πλάστης τὸ προσμένει.

Ἦλθε γιὰ λίγο ἀπὸ 'ψηλὰ  
 Νὰ ἰδῇ τὴν ἀγκαλιά σας  
 Κ' ἀπὸ τὴ γῇ σ' τὸν οὐρανὸ  
 Νὰ φέρῃ τὰ φιλιὰ σας.

Δὲν ἦλθε, ὅχι, γιὰ πολὺ  
 Νὰ μείνῃ 'ς τὴ γῇ κάτω,  
 Ἀφοῦ ὁ παράδεισος γι' αὐτὸ  
 Ἐγράφη κατοικιά του.

Μὴν τὸ θρηνῇτε γιὰ νεκρὸ,  
 Ἀμέριμνα πλανᾶται,  
 Κ' ἔχει τὸ χρῶμα τῆς αὐγῆς  
 Ἡ ὄψις του, τηρᾶτε.

Ἄν ᾤν τὰ μάτια του κλειστὰ  
 Τὸ στόμα σφαιλισμένο.

Ἐχει καμάρι τὰ φιλιὰ  
 Πῶς φέρῃ στολισμένο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἐδημοσιεύθη τῇ 9 Αὐγούστου 1874.



ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ

ΕΛΕΝΟΥ Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ

Μὴν ἦτο δροσιᾶς σύννεφο  
Τὴν νύκτα γεννημένο,  
Ποῦ ἥλιος δὲν ἀνέτειλε  
Καὶ πέφτει διαλυμένο  
Στὴν λαίμαργή μας γῆ;  
Γ. Μαυρογιάννης

Κοιμάται τὸ παιδάκι σου,  
Δὲν εἶναι ἀποθαμμένο,  
Φιλήστετο, τῆς μάνας του,  
Τὸ ἀγγελόζηλεμένο,  
Γυρεύει τὰ φιλιὰ.

Κοιμάται, καὶ χρυσόνειρα  
Θὰ νείρεται ἡ ψυχὴ του,  
Κυττάχτε τί χαμόγελα  
Σὰς δείχνει ὅτῃ μορφῇ του,  
Τί κόσμους, τί ὠμορφιά!

Κοιμάται! γιατί κλαίετε;  
Γιατὶ νὰ σὰς φοβίξη  
Ὁ ὕπνος ὁ γλυκύτερος  
Ποῦ ἀνάπαψι χαρίζει,  
Στὶν ἀνθρώπου τὰ δεινά;

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

33

Κοιμάται! γιατί ἀνάψατε  
Λαμπάδα ἔς τὸ πλευρό του;  
Στὸν ἄδη εἶναι τρισκόταδο!  
Στὸ δρόμο τὸν δικό του  
Τί θέλουν τὰ κεριά;

Κοιμάται, νεκρολίβανα  
Ποῖος ἔκαψε σιμά του;  
Ποῖος εἶπε πῶς ὁ ὕπνος του,  
Εἶν' ὕπνος τοῦ θανάτου,  
Ἢ χάρις τ' οὐρανοῦ;

Κοιμάται, καὶ τὸν ὕπνο του  
Ἀν' ἴσως δὲν ἀφίστη  
Τῆς μάνας του τὸ φίλημα (\*)  
Ἐκεῖ θὰ τὸ ξυπνήσῃ  
Μὴν κλαῖτε τοῦ κακοῦ!

Ἐδημοσιεύθη τῇ 9 Αὐγούστου 1876.

(\*) Ἐνταῦθα, ἐννοεῖται, ὅτι τοῦ προσφιλοῦς παιδίου ἡ μήτηρ πρό ἐξ  
τῶν εἰχεν ἀποθάνει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ



ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ  
ΕΛΟΙΣΙΑΣ Ι. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ:

Μες τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξι,  
Τῆς νειότης τὴν αὐγοῦλα,  
Δὲν σκιάζεσαι 'στὰ σύγνεφα  
Νὰ τρέχῃς μοναχοῦλα ;  
Δὲν σκιάζεσαι τὸ ἀπέραντο  
Ποῦ ἀνοίγεται ἐμπροστά σου ;  
Δὲν τρέμεις μὴν τὸ ἀγνώριστο  
Εὐρῆς γιὰ κατοικιά σου ;

Μες τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξι  
Μονάχῃ ποῦ παγαίνεις ;  
Τὸ δρόμο 'ξέρεις 'ποῦ πατεῖς,  
Τ' ἀστέρια 'ποῦ διαβαίνεις ;  
Ποῖδς σῶπε, ποῖδς σὸ 'λάλησε,  
Μὴν τό εἶδες στὸ ὄνειρό σου,  
'Οπῶς ὁ δρόμος τ' οὐρανοῦ  
'Εγράφτηκε 'δικός σου ;

Μες τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξι,  
Τὰ βλέφαρα νὰ κλείσῃς ;  
Τόσαις καρδιαῖς ποῦ σ' ἀνοίγαν  
Τὸν κόσμον τους ν' ἀφήσῃς ;  
Καὶ πῶς ; εἶναι ὠραιότερα  
Τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη,  
'Απὸ τῆς μάννας τὴν καρδιά,  
Τῆς μάννας τὴν ἀγκάλη ;

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

35

Νὰ φύγῃς ; — Γιατί ἔφυγες ;  
'Αν σ' ἄρεσαν ἡ ἀχτίδες,  
Δὲν εἶχες τῆς μαννούλας σου  
Τσῆ ἀπόκρυφαις ἐλπίδες ;  
'Αν σ' ἄρεσαν τὰ σύγνεφα,  
Τ' ἀστέρια ἂν ἐζητοῦσες,  
Στ' ἀδελφιά σου δὲν ἐβλεπες  
Τὸ φῶς ὁποῦ ἀγαποῦσες ;

'Αν ἤθελες τὸ ἀπέραντο  
Καὶ τὸ ἄπειρο ἂν 'ποθοῦσες,  
'Στὰ 'μάτια τοῦ πατέρα σου  
Δὲν τῶχες ποῦ ἐφιλοῦσες ;  
'Αν ἤθελες ἀμάραντο  
Στεφάνι στὸ κεφάλι,  
Φιλιά δὲν εἶχε ἡ μάννα σου  
Νὰ φτιάσῃ νὰ σοῦ βάλλῃ ;

'Αν ἤθελες τὸν ἀγνώστο  
Τὸν κόσμον νὰ γνωρίσῃς,  
'Ογλίγωρα μᾶς ἔφυγες  
Τὸ αἶνιγμα νὰ λύσῃς.  
'Ελίξα μου, ἂν 'κοιμήθῃκες  
Τὸν ὕπνο τ' οὐρανοῦ.  
Μ' ἄρέσει αὐτὸς ὁ ὕπνος σου  
Κοιμοῦ, κοιμοῦ, κοιμοῦ !!!

Ἔδη μοσιεύθη τῇ 40 Μαρτίου 1877.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ



## ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ (\*)

Ἔρμο τὸ δύστυχο  
Χωρὶς Πατέρα  
Δὲν βλέπω μέρα  
Γλυκεῖα κ' ἐγὼ,

Χωρὶς ἀδελφία  
Χωρὶς Μαννούλα  
Ἔρμη ψυχούλα  
Μὲς τὸ βουνό.

Κλαυμένο πάντα,  
Δὲν κλειῶ τὸ μάτι  
Εἰς σὲ κρεββάτι  
Ν' ἀναπαυθῶ.

Τ' ἀρνὶ μου βόσκω  
Ἐν τὴν πεδιάδα  
Ἐν τὴν πρασινάδα,  
Μ' αὐτὸ συζῶ.

Στεφάνι πλέκω  
Μ' ἀγνὰ λουλούδια  
Καὶ με τραγούδια  
Τοῦ τὸ φορῶ.

Κ' ἐκεῖνο βόσκωντας  
Εἰς τὸ χορτάρι  
Μπὲ, μπὲ, με χάρι  
Λέει λυπηρό.

Μὲ βρίσκει ἡ νύχτα  
Ἢ αὐγὴ κ' ἡ μέρα  
Μὲ τὴν φλογέρα  
Νὰ τραγουδῶ.

Παρηγοριά μου  
Εἶν' τὸ τραγοῦδα  
Καὶ τὸ λουλούδι  
Ἄν' ἔξαπλωθῶ.

Γέλοιο καὶ κλάψα  
Χαρὰ καὶ πόνο  
Πάντα μου ἐνόνω  
Ἐάν ὀρφανό.

Κόσμοι, μοῦ λένε,  
Πῶς εἶναι κ' ἄλλοι  
Μὰ τέτοια κάλλη  
Ποῦ θὲ νὰ εὐρῶ;

Δὲν θέλω κόσμο  
Οὔτε τὰ πλούτη,  
Πάρεξ ὅς ἐτούτη  
Τὴν ἔρμη γῆ

Νάχω παράδεισο  
Ἐδῶ, μες τ' αὐτῇ,  
Γιατὶ μοῦ εὐφράνθη  
Ἢ ἀθλία ψυχὴ.

## Εἰς τὸν θάνατον ἐλεETOYΣ ΚΟΡΑΣΙΟΥ. (\*)

Ἀφήστε τὸ κοράσιο τὸν ὕπνο νὰ χορτάσῃ  
Μὲς τ' ἀνθεία ποῦ τοῦ στρώσατε γιὰ ὕστερο κρεββάτι·  
Αὐτὸ τώρα ἀναιρεῖται τὰ μέρη ποῦ θὰ φθάσῃ,  
Χωρὶς τὰ πόδια νὰ κινῇ, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ μάτι.

Φέρνεις τὴν ὄψιν τ' οὐρανοῦ τ' ἀθῶο τῇ γαλήνῃ,  
Τὰ χεῖλη ἀκόμα κόκκινα ὅσων τριανταφύλλου χρῶμα,  
Κι' ἀντὶς τὰ σήθη τοὺς παλμούς, σὺς δέχναι τὴν εἰρήνην·  
Κυττάξετέ το! σὰς μιλεῖ με σφαλισμένο στόμα.

Ἄν τέτοιος ᾔηται ὁ θάνατος γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ;  
Γιατὶ νὰ ζήσῃ μιὰ ζωὴ, ποῦ τὴ γεννάει ὁ πόνος;  
Μὴ τὸ θρηνῆτε, ἀφήστε το, τὰ κάλλη δὲν τὰ χάνει,  
Μήτε ἔς τὸ ἔξης θὰ τὸ φθονεῖ ὁ κοσμορρίχτης χρόνος.

Διπλώστε το με σάβανο ψηλὰ γιὰ ν' ἀρμενίσῃ!  
Καὶ βάλτε ἔς τὸ κεφάλι του στεφάνι ἀπὸ λουλοῖδια,  
Καὶ ὅσο ψηλὰ ἔς τὸν οὐρανὸ μονάχο του γυρίζει,  
Ψάλτε μ' ἐμὲ τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου μας τραγούδια.

Μὴν τὸ θρηνεῖτε γιὰ νεκρὸ, τὴν ὄψιν τοῦ τηράτε  
Ὁ ὕπνος θέλει σιωπὴ, νύχτα σκοτειναιατμένη.  
Παῦτε τὰ κλάυματα λοιπόν, ἀμέριμνα κοιμᾶται  
Ἰακωβὶτὶς ἐν σιγῇ, μίαν ὥρα εὐτυχισμένη,  
Ἐν τῇ αὐγῇ καὶ πάρῃ τὰ λουλούδια,  
Ποῦ σκορπισμένα θὲ νὰ βρῇ ἔς τοῦ ὕπνου τοῦ τὴν κλίνη,

ΙΑΚΩΒΙΤΙΣ ΕΝ ΣΙΓῇ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ



Κι' ἀρχίζοντας θεὸς νὰ σὰς 'πὴ τ' ὀνείρου τὰ τραγούδια,  
Καὶ πῶς 'ς τῆς γῆς τὰ βάσανα δὲν θέλει πλέον νὰ μείνῃ,

Καὶ τότε πλέον ἀνοίγεται ἄλλη ζωὴ ἐμπροστὰ του,  
Καὶ ὁ θάνατος εἶναι χαρὰ γι' αὐτὸ πολὺ μεγάλη·  
Παῦτε λοιπὸν τὰ κλάυματα, χαρῆτε 'ς τὴ χορὰ του·  
Εἶναι ταξεῖδι εἰρηνικὸ γλυκειᾶς ζωῆς εἰς ἄλλη.

\* Ἄν κλαῖτε ὅμως τὰ κάλλη του, τὴν πρώτῃ του εὐμορριάδα,  
Εἶναι χαμμένα κλάυματα! μαραίνονται τὰ κρῖνα,  
Σκεπάζεται μὲ σύγνεφο τοῦ φεγγαριοῦ ἡ ἀχινάδα  
Καὶ χάνει τ' ἄστρο τῆ γλυκειᾶ μέσα 'ς τὰ νέφη ἀχτίνα.

### Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣ (\*)

\* Ἀχ! νᾶξευρες, ἀγάπη μου, πῶς βρίσκομαι σ' τὰ ξένα  
Καὶ πῶς παλεύω ὁ δύστυχος μὲ κύματα ἀγριεμένα,  
Σ' τὴν Πιναγία θεὸ νᾶκαιγες καντύλι καὶ λιθάνι  
Τὸν ποιδεμὸ τοῦ ναύτου σου, τὰ πάθεια νὰ γλυκάνῃ.

\* Ἀχ! νᾶβλεπες, ἀγάπη μου, τὴ νύχτα, τὴν ἡμέρα,  
Μὲς τοῦ πελάου τὴ σιγαλιὰ, μὲς τὸν νεκρὸν ἀγέρα,  
Τὰ δάκρυα καὶ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ ναύτη σου, πουλί μου,  
Σ' τὴν Παναγία θεὸ νᾶκλαιγες νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ μου!

\* Ἀχ! νᾶξευρες, ἀγάπη μου τὰ παραδάρματά μου,  
Τὸν ὕπνο μου, τὴν ἀγρυπνιά καὶ τ' ἄχαρὰ ὄνειρά μου·  
Μὲς τοῦ πελάου θάρχόσουνε κ' ἐστὶν ἡ ἀκρὴ ἀκρὴ  
Κ' ἓνα γιὰ μένα θάχυνες ἐλεημοσύνης δάκρυ.

\* Ἀχ! νᾶβλεπες, ἀγάπη μου, τὸ κύμα τ' ἀγριεμένο  
Καὶ τὸ παννὶ τῆς θάρκας μου 'ς τὰ ἔαρτια νεκρωμένο

Θὰ μῶστερνες δύο στεναγμοὺς ἐρωτικὸ ἀγεράκι,  
Ἢ τὸ γιολὸ θὰ μάλωνε τὸ ἀθῶό σου τὸ χεράκι.

\* Ἀχ! νᾶξευρες 'ς τὴν ξενιτειὰ πῶς παραδέρνω μόνος  
Καὶ τί φαρμάκια ἔχει γιὰ μὲ καθ' ὥρα, κάθε χρόνος,  
Θάκανες βάρκα τὸ γιολὸ καὶ τὴν ἀγάπη ναύτη  
Καὶ 'σάν ἀστέρι θάρχεσο, ποῦ χύνεται καὶ ἀστράφτει.

\* Ἀχ! νᾶβλεπες—εἶδες ποτὲ παντέρημο τρυγόνι,  
Ὅπου παλεύει μὲ καιροὺς καὶ σὲ κλαρὶ δὲ στρώνει;  
Μοιάζω μ' ἐκεῖνο, ἀγάπη μου, ὥσάν ἐκεῖνο τρέχω  
Καὶ 'σάν ἐκεῖνο ἀνάπαψι μὲς τὸ γιολὸ δὲν ἔχω.

\* Ἀχ! νᾶξευρες, ἀγάπη μου, πῶς λαχταρῶ γιὰ σένα,  
Ἢ ξενιτειὰ δὲ θάτουνε τόσο πικρὴ γιὰ μένα.  
Μὰ σὺ δὲν ξέρεις ἡ ἐρμηιά τῆς ξενιτειᾶς πῶς μ' ἔχει,  
Γι' αὐτὸ λαχτάρω καὶ καὶ μὲς 'ς τὰ σωθικά μου τρέχει.

\* Ἀχ! νᾶκαναν ἀντίλαλο τῆς θάλασσας τὰ βάθη,  
Θεὸ νᾶκουγες, ἀγάπη μου, τοῦ ναύτη σου τὰ πάθη.  
Τ' ἀστέρια ἂν δὲ σὲ ζήλευαν καὶ τῶξερα, πουλί μου,  
Μ' ἓνα φιλή θὰ σοδοτελνα μ' ἐκεῖνα τὴν ψυχὴ μου.

\* Ἀχ! νᾶξευρα ὁ κακότυχος πῶς δὲ θ' ἀνταμωθοῦμε,  
Μὲς τὰ βαθεῖα τῆς θάλασσας θάπεφτα νὰ κοιμοῦμαι...  
Καὶ θάπερνα προσκέφαλο τ' ἀφράτο τῆς τὸ κύμα,  
Τὸν οὐρανὸ ταφόπετρα καὶ τὴν ἀγάπη μνημα.

\* Ἀχ! νᾶξευρα πῶς οἱ νεκροὶ ποτὲ δὲν θὰ ἰδωθοῦνε  
Κ' οἱ ἐρωτευμένοι νηαῖς καὶ νηοὶ πῶς δὲ θὰ φιληθοῦνε,  
Δὲ θᾶκλαιγα 'ς τὴν ξενιτειὰ γι' ἀγάπη καὶ Πατρίδα  
Καὶ δὲ θεὸ νὰ σὲ 'πίστευα οὐρανοδεῖχτρα ἐλπίδα.

\* Ἀχ! θὰ ἐνωθοῦμε, ἀγάπη μου, μὴν κλαῖς, εἰς ἄλλο μέρος,  
Γιὰ τὸ πᾶν τὴν ψυχὴν εἶναι ἀθάνατη κ' εἶναι ψυχὴ ὁ ἔρως.



ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ.

Σ' τὴν ὥρα ποῦ ἡ φεγγόβολη  
 Αὐγὴ γλυκοξυπνάει  
 Καὶ τ' ἄστρο τὸ φιλέρημο  
 Τὸ φῶς της χαιρετάει,  
 Δύο λούλουδα ἐφιλιόντανε  
 Τρεμουλιαστὰ τὰ μαῦρα  
 Ἀφ' τῆς αὐγῆς τὴν αὔρα.

Καὶ τῶνα 'ς τ' ἄλλο ἔλεγε  
 Χλομὸ καὶ δακρυσμένο  
 — Ἐμένα ἂν πρωτοκόψουνε  
 Καὶ μ' ἴδης πιθαμμένο,  
 Θυμήσου πῶς σ' ἀγάπησα  
 Καὶ μὴ μ' ἀλησμονήσης  
 Ἄν ἴσως καὶ σὺ ζήσης.

Μὰ ὅαν πολυαγαπήσανε  
 Τὸ δειλιασμένο τέρι  
 Ἐπαρακάλειε κ' ἔλεγε  
 Εἰς τὸ δροσάτο ἀέρι,  
 Νὰ λυπηθῇ τῇ νερότῃ τους  
 Καὶ νὰ μὴ τὰ χωρίσῃ  
 Ἄν θὰ ξαναφυσήσῃ.

Καὶ τὰ φτωχὰ ὅαν ἀκούγαν  
 Τοῦ Μάι τὰ τραγούδια  
 Καὶ πῶς ἡ νερότῃ ἐσπέραζαν

Ἦξεύραν τὰ λουλούδια.  
 Ἀγκάλιασμένα ἐτρέμανε  
 Καὶ γιὰ πάρηγοριά τους  
 Ἀλλάζαν τὰ φιλιὰ τους.

Μὰ ἓνα παιδί ὅαν πέρασε  
 Μικρούλι ἀπὸ σιμὰ τους  
 Κ' ἐγνώρισε τὸν πόνο τους  
 Καὶ εἶδε τὰ φιλιὰ τους,  
 Ἐμπρὸς τους ἐγονάτισε  
 Τ' ἀγκάλιασε μὲ χάρι,  
 Ἄλλος νὰ μὴ τὰ πάρῃ.

Πρὶν ἑξμερώσῃ δεύτερη  
 Ὁ Μάις, ποῦ νὰ μὴ φτάσῃ;  
 Ἡ μάννα τὸ παιδάκι της  
 Ἀφ' τῇ ζωῇ εἶχε χάσει . . .  
 Τὰ λούλουδα ποῦ ἀγκάλιασε  
 Ἀνήμερα τὸ Μάι,  
 Τρελλὴ τοῦ ρίχν' ἡ μάννα του  
 Καὶ κλαίει καὶ γελάει.

Μάιος 1877.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ



ΚΑΡΔΙΑ ΠΑΤΡΟΣ

Ἀφιερῶται τῇ σεβαστῇ φιλίᾳ Α. Φ.

Εἰς τοῦ θανάτου τὸ πικρὸ καὶ φοβερὸ κλινάρι  
Χλωμὴ ὅαν νυχτολούλουδο ὡμορφὴ νὰ πεθαίνει,  
Τὸ μοναχὸ τοῦ δύστιχου Πατέρα της καμάρι  
Καὶ κόρη λατρευμένη!

Τὰ ξέπλεκά της τὰ μαλλιά ὅτ' ἀστήθα ἔχει χυμένα  
Κι' ἀργὰ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ εἰς τὸν οὐρανὸ σηκώνει  
Χαμόγελα εἰς τὰ χεῖλη της διαβαίνουν πονεμένα  
Καὶ ὅαν κεράκι λυόνει,

Τὴν κάτασπρὴ τοῦ κεφαλῇ ὁ ἔρμος της Πατέρας  
Τυρμένῃ ἔχει ὅτ' πλάγι της καὶ τὴν φιλεῖ, καὶ κλαίει,  
Τοῦ παίρνει ὁ πόνος τὴν πνοή, τῇ ἐλπίδες τοῦ ὁ ἀέρας,  
Καὶ κλαίγωντας της λείπει

—Γιατὶ μ' ἐλπίδες καὶ ὄνειρα τὸ δρόμο νὰ στολίσῃς  
Τῆς μαυρισμένης μου ζωῆς, στερνὴ παρηγοριά μου,  
Ἀφοῦ γραφτό μου ἦτανε καὶ σὺ νὰ μὲ ἀφήσῃς  
Τώρα εἰς τὰ γηρατιά μου;

Τὸ πρόσωπο της Μάννας σου εἶχα εἰς τὸ πρόσωπό σου,  
Καὶ τῆς καρδιάς της τὸν παλμό εἰς τὴν ἀγκυρά σου ἐπάνω  
Γι' αὐτὸ δύο ἀγγέλους ὁ σκληρὸς μοῦ παίρνει θανάτὸς σου,  
Γι' αὐτὸ δύο ἀγγέλους χάνω,

Δὲν μὲ γνωρίζεις... καὶ τὸ φῶς ἔχασαν οἱ ὀφθαλμοί σου,  
Ἦσαν μὲ δύο ἀστέρια τ' οὐρανοῦ λὲς κ' ἦσαν ἐντομένοι  
Πεθαίνει μὲς τὰ χεῖλη σου ἡ ἀούγκριτη φωνή σου,  
Καὶ διὰ παντός πεθαίνει.

ὦ μιλῆτέ μου! εἴν' ὕστερη γὰρ μένα μελωδία,  
Δός μου ὅαν πρῶτα μία ματιὰ, μία ματιὰ σου ἀκόμα  
Τὴν κάτασπρὴ μου κεφαλὴ πλακῶν ἡ δυστυχία  
Καὶ σὲ τὸ μαῦρο χῶμα.

ὦ μέ! φτωχὸ μου λούλουδο, πρὶν χύσῃς τὴν πνοή σου,  
Καὶ πρὶν ἡ ἀχτίνα καταβῇ τὰ μύρα νὰ σοῦ πάρῃ,  
Νὰ ὀρφανέψῃς ἐμεῖλε τὸ μόνον ποῦ ἡ ζωὴ σου  
ἐβάστανε κλωνάρι!

Κι' αὐτὸ τ' ἀγέρι εἶνε βαρὺ γὰρ μένα ποῦ ἀναπνέω  
Καὶ κάθε ἀχτίδα ἀπὸ τὸ φῶς πικρὸ γὰρ μὲ μχάει  
Τώρα δὲν μῶμεινε ἡ ζωὴ κάρεξ ἐσὲ νὰ κλαίω,  
Μονάκριβό μου ἀστέρι.

ὦ! θλιβερὸ περίσσευμα τῆς μακρινῆς ζωῆς μου,  
Μ' εἶνα μου μόνον στέναγμα γιατί κ' ἐσὺ δὲν βγαίνεις;  
Τώρα ποῦ χάνεται ἡ στερνὴ στιγμή τῆς ποθητῆς μου,  
Ψυχὴ μου, πῶς βασταίνει;

Σὲ χίλιαις γὰρ σὲ ἀνάμεσα, ἀγάπη μου, φροντίδες  
Ἀγαπητὸς μοῦ ἦτανε ὁ κόπος νύχτια ἔμερα,  
Γιὰ νὰ μοιράσω τὸ ψωμί μ' ἐσένα καθὼς μ' εἶδες,  
Ἀγνή μου περιστέρα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΗΣ  
ΜΟΥΣΕΙΟΝ  
Τὸ ὅτ' ἐπὶ τὸ στόμα μου ὅαν τῶτρωγα μ' ἐσένα,  
ἤχα τὴν χαρὰ, τὸ γέλοιο σου, ἡ γαλήνη.  
Ποῦ εἶχε ὡς ἐγὼ καὶ πρόσμενε κ' ἐμένα  
Εἰς τὴν στερνὴ σου κλίνη.



Τὰ πλούτη μου ἦτανε γιὰ μέ σὶ ἅγιοι στοχασμοὶ σου,  
 Καὶ θησαυρὸς αἰώνιος ἡ ἐλπίδες σου γιὰ μένα.  
 Τὰ ξεφαντώματα ἐπεφταν τοῦ κόσμου σ' τὴ μορφὴ σου  
 Κ' ἐπίστευα σ' ἐσένα

Καὶ τώρα κρύα 'σάν μάρμαρο τὸ δάκρυ μου σὲ βρέχει,  
 'Ω! πονεμένο σπλάχνο μου, γλυκερά μου θυγατέρα,  
 Καὶ 'σ τὴ ζωὴ ἐλησμόνησα ὁ ἄνθρωπος πῶς ἔχει  
 Νὰ χλαίη νόχτα μέρα!

[Κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰταλικοῦ]

### ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ (\*)

Εἰς τὸν ΨΑΛΤΗΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Δ. ΣΟΛΩΜΟΝ,

Τῆς 'λευθερίας σου ἐχτίσανε τ' ἀνίκητα τὰ χέρια  
 Κυβοῦρι σμαραγδόπλοκο νὰ κλῇ τὰ κοκκαλά σου,  
 Κ' ἀπάνουθε τὸν ὕμνο σου σου ἔγραψαν μ' ἀστέρια  
 Τοῦ Εἰκοσιένα οἱ Μάρτυρες, ἡ αἱματωμένη 'Ελλάς σου

Τὸ Μεσολόγγι ἐστίναξε πικρὰ 'ς τὸ θανατό σου  
 Καὶ ὁ τοῖχος τῆς Τριπολιτσᾶς ἀπὸ τὰ βόθρα ἐσειστή,  
 'Ο ἄδης σ' ἐπροσχύνησε, γιὰτὶ τὸ μέτωπό σου  
 'Ἡ ἐλευθερία σου ἐφίλησε, καὶ τ' ἁγίασεν ἡ πίστι.

Τοῦ Ρήγα μας ἡ ἁγία ψυχὴ σοῦ ἀνοίξε τὰ στήθη,  
 Κ' ὁ Μπαῦρων μας ἐτρεξε τὸ χεῖρ νὰ σοῦ δώσῃ.  
 Χριστὸς ἀνέστη ἐκάματε, κ' ἐλαμψαί, κ' ἐχύθη  
 Εἰς τὴν 'Ελλάδα σύνημα πάλι σπαθὶ νὰ ζώσῃ.

### ἩΠΕΙΡΟΣ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

[Ἐκ τῶν τῆς κυρίας ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΕΗ ΠΑΛΛΗ.]

Λειβάδια μου Θεσσαλικά, ποῦ δοῦστε νὰ βροντᾷ  
 Τοῦ Ρήγα μας τ' ἀθάνατο «ὡς πότε παλληκάρια»,  
 'Ἡπειρο ἐσὺ ποῦ τ' ἅγιο ὕψωσες λάβαρό μας  
 Σ' τοὺς βράχους μ' ἀλυσσόμενα κ' αἰμόστακτα ποδάρι,  
 'Στοὺς βράχους σου ποῦ ἐπέταγε ὁ νοῦς κ' ἡ φαντασίά μου,  
 'Όταν τὸ ὕστερο «ἔχε γεῖα» θὰ δώσω κουρασμένη  
 Εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἀγάπησε ἐδῶ στὴ γῇ ἡ καρδιά μου,  
 'Ακόμα ἐσᾶς ἡ ἄλυσσο σφιχτὰ θε νὰ σᾶς δένη.

'Αχ! ὁ ζυγὸς ὁ βάρβαρος πολὺ σκληρὰ σὲ δένει,  
 Καὶ ὥστόσο φεύγει ὁ καιρὸς 'σάν ἀστραπὴ διαβαίνει.  
 Εἶχα μιὰ ἐλπίδα πῶς ἡ αὐγὴ τῆς 'λευθερίας δὲν μένει  
 Πολὺ μακριὰ, γιὰ νὰ φανῇ γιὰ σᾶς φλογοεντυμένη.  
 Μὰ βλέπω 'ς τὸν αἰθέρα σας πυκνὴ βάθειά πῶς μένει,  
 Δὲς καὶ τὴν ἔχουν σύγνεφα, μαυρίλα σκεπασμένη.

Γελᾷ ἡ Εὐρώπη ὅπου θωρεῖ τὰ τόσα βάσανά σας  
 Κα' με τοὺς πόνους σας γελᾷ, γελᾷ με τὰ δεσμά σας.  
 Κ' ἐνῶ λατρεύει τὸ σταυρὸ σὲ θεῖο προσκυνητάρι,  
 Τροχᾷ τοῦ Τούρκου τὸ σπαθί, τοῦ Τούρκου τὸ κοντάρι,  
 Κ' ἂν ἴσως ἀφ' τὰ τέκνα σας κανένα κινηθῇ.

ἸΚΚΩΒΑΓΓΕΛΙΟΥ ὁ τύραννος αὐτὴ τὸν βούθη.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ



## ΤΙ ΘΕΛΩ.

Ἦθελα νᾶμουν ἄγγελος  
Εἰς τὸ προσκέφαλό σου,  
Χρυσὸς σταυρὸς νὰ κρέμωμαι  
Σ' τὸν κατάσπρο λαιμό σου.

Ἦθελα εἰκόνα νᾶμωνα  
Ν' ἀκούω τὴν προσευχή σου,  
Καὶ τὸ σεπτὸ ἀφ' τὰ χεῖλη σου  
Νὰ δέχουμαι φιλή σου.

Ἦθελα ρόδο νᾶμωνα  
Νὰ σὲ γλυκοστολίζω,  
Νὰ ξεφυγῶ ὅσα στήθη σου  
Καὶ πάλι νὰ μυρίζω.

Ἦθελα φῶς νὰ ἤμωνα  
Νὰ καίεμαι ἀντικρὺ σου,  
Ν' ἀστράφτω μὲς τὰ μάτια σου  
Καὶ νὰ μὲ σβῇ ἡ πνοή σου.

Ἦθελα ἐλπίδα νᾶμωνα  
Κρυμμένη ὅσα τὴν καρδιά σου  
Καὶ ἄστρο γιὰ νὰ σβύνομαι  
Σ' τὴν πρώτη τῇ ματιά σου.

Ἦθελα δάκρυ νᾶμωνα  
Μέσα στὰ βλέφαρά σου,

## ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

87

Γιὰ νὰ ἐξηγῶ τὸν πόνο σου,  
Ὅταν πονῇ ἡ καρδιά σου.

Ἦθελα γῆ σιτὴ διάβα σου  
Νᾶμουν ὅταν διαβαίνης,  
Σ' τὴν ἐκκλησιὰ λαμπάδα σου  
Ὅταν μεταλαβαίνης.

Πλὴν χωρὶς τόσα, ἀγάπη μου,  
Ἦθελα νᾶμαι μόνον  
Ὅ,τι εἶμαι, καὶ τοῦ σῆθους μου  
Νὰ αἰσθάνεσαι τὸν πόνον.

## ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ.

Τῷ περιληγμένῳ μοι ἀδελφῷ καὶ φίλῳ Γ. Κ. Σ.

Τὴν ἀγάπη μου, ρόδ' ἀνιδεῖτε;  
Τὶ ὑποφέρω εἰπετέ της ἐσεῖς,  
Εἰπετέ της το σεῖς, νὰ χαρῇτε  
Τῇ δροσίᾳ, σπλαχνικάμου, τοῇ αὐγῇ.

Εἰπετέ της το σεῖς, ἄσπροι κρίνοι;  
καὶ σὺ ἀστέρι τοῦ αὐγῆς μυστικό,  
Γιατὶ σβύνομαι ἐμπρὸς εἰς ἐκείνη,  
καὶ τ' ἀχείλη μου μένει νεκρό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΚΑΡΡΟΪΚΑ, ἐσεῖς λουλουδάκια;  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΚΔΕΛΤΥΝ  
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΟΥΤΙΟΥ  
Εἰπετέ της ἐσεῖς τι φαρμάκιο  
Κατακίνει ἡ ψυχὴ μου γι' αὐτή.



Καὶ σὺ ὀλόμαυρη νύχτα, καθρέφτη  
 Τῆς θλιμμένης μου μαύρης ψυχῆς,  
 Εἰς τὴν κλίνη ἂν τὴν ἰδῆς νὰ πέφτῃ,  
 Τὴν λατρεύω ἐνθυμοῦ νὰ τῆς πῆς.

Ἄσπρα σεῖς ποῦ με τῶμορφο φῶς σας  
 Ἄφ' τὰ μάτια τῆς κλέφτετε φῶς,  
 Σεῖς εἶπατε ἔς αὐτὴν ὅ,τι ἐμπρὸς σας  
 Μὲ τὰ δάκρυα σᾶς εἶπα ὁ δειλός.

### Ο ΑΠΙΣΤΟΣ.

Τὸ τραγοῦδι ὁποῦ με σφάζει,  
 Ἐπὶ ὁποῦ μοῦ τραγουδᾷς,  
 Τώρα ὁποῦ ἔς τὸ κύμα ὁ ἥλιος  
 Πάει νὰ πέσῃ, ποῦ μοῦ πᾶς;

Ἄλλα μάτια μὴν πᾶς ναῦρης  
 Ἄλλα χεῖλῃ ἄλλα φιλιᾷ;  
 Μάτια ποῦ γὰρ σὲ νὰ κλαῖνε,  
 Δὲν θὲ ναῦρης πουθενά.

Ἄλλα χεῖλῃ, δὲν θὲ ναῦρης  
 Μόνο ἐσένα νὰ φιλοῦν,  
 Κι' ἄλλα μάτια νύχτα μέρα  
 Γὰρ ἐσὲ μόνο ν' ἀγρυπνοῦν.

Ἄλλῃ ἂν ἴσως θέλῃς ναῦρης;  
 Ὡ σκληρότατε, ἀγκαλιᾷ,  
 Ἴσως εὖρης, ὁμῶς ἀχί;  
 Ἄλλῃν ὁμοία καὶ καρδιά.

Ἄν ἔς τὰ μάτια μου ἐδαρέθης  
 Τῇ θωριά σου νὰ θωρῆς,  
 Σβύς τὰ μάτια μου, τὸ φῶς μου,  
 Ὅμως μὴ με παραιτεῖς.

Τὸ λουλούδινο στεφάνι,  
 Ποῦ μ' ἐστόλιζες, φορῶ,  
 Ὅταν ἤμουνα ἐδική σου  
 Καὶ μ' αὐτὸ σὲ ἀκαρτερῶ.

Ρόδα ἡ ἀνοιξί ἄς σοῦ στρώνει  
 Κάθε δρόμο ποῦ ἀπερνᾷς,  
 Κι' ἄς στενάξουνε τὰ ρόδα,  
 Νὰ θυμῶσαι ἐμὲ ὅπου πᾶς.

Κάθε στέναγμα ὁποῦ ἀφήσω  
 Πῶς μπορεῖ νὰ μὴ ἀγρυπνᾷς,  
 Στήν καρδιά μου ἀφοῦ εἶσαι μέσα  
 Καὶ τὰ φύλλα τῆς κτυπᾷς;

Τὸ φθινόπωρο ἄν ἔλθῃ  
 Καὶ Μάϊς κι' ἀνοιξί χαθῇ,  
 Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ στεφάνι  
 Ὅπου μῶχαις μαραθῇ,

Ἐνθυμήσου, καθὼς ἡ αὔρα  
 Χύνει τὴν ἀνθοβολή,  
 Ἢ ψυχὴ μου πῶς θὰ χύσει  
 Τὴ στερνὴ γιὰ Σὲ πνοή.



ΔΓ ΕΚΕΙΝΗΝ ΗΤΙΣ ΜΕ ΕΝΝΟΕΙ,

Ἄγγελε τῆς ἀγάπης μου,  
Θέλω νὰ σ' ἔχω ἐμπρὸς μου,  
Ὡς νὰ χαθοῦν ἡ μέραις μου,  
Καὶ νὰ οὐυστῇ τὸ φῶς μου.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ εἰκόνισμα  
Ποῦ κάνω τὸ σταυρό μου,  
Ἐσὺ ἴσαι ἐκεῖνος ὁ ἄγγελος  
Ποῦ βλέπω ἔς τ' ὄνειρό μου.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ τριαντάφυλλο  
Τὴν αὖρα ποῦ εὐωδιάζει,  
Ἐσὺ τ' ἄστρο ποῦ φαίνεται  
Τὴν ὥρα ποῦ χαράζει.

Ἐσὺ ἴσαι ἔχει τὸ λούλουδο  
Ποῦ γέρνει ὅταν βραδυώνῃ,  
Ἐσὺ ἡ σταλὴ ἡ δροσόβολη  
Ὅπου τὸ διαμαντόνει.

Ἐσὺ ἴσαι ἔχει τὸ στέναγμα  
Ποῦ ἡ περιστέρα χύνει,  
Ὅταν τὸ πρῶτο φέχαλο  
Εἰς τὰ παιδιὰ τῆς δόξης!

Ἐσὺ ἴσαι τὸ χαμόγελο  
Τοῦ βρέφους ποῦ κοιμάται

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Β1

Ἐσὺ ἡ ψυχὴ του ἡ ἄκαχη  
Ὅπου εἰς τὸ φῶς πλανᾶται.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ κέλαδημα  
Τοῦ κύκνου ὅταν πεθαίνει,  
Ἄστρο γοργὰ ποῦ χύνεται  
Καὶ τῇ οὐρανὸς διαβαίνει.

Ἐσὺ ἴσαι ἡ μυστικόφωτη  
Τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτίδα,  
Ἐσὺ ἴσαι τοῦ θανάτου μου  
Καὶ τῆς ζωῆς μου ἐλπίδα.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ ἀνεξήγητο  
Τῶν ὀμματιῶν μου φῶς,  
Ἐσὺ ὁ κρυφὸς τοῦ στήθους μου  
Γλυκύτατος παλμός.

Χωρὶς ἐσέ τὰ μάτια μου,  
Τὸ φῶς μου τί μ' ἀξίζει,  
Ἢ τί μὲ μελλεῖ ἡ ἀνοιξὶς  
Χωρὶς ἐσέ ἂν ἀνθίξῃ;

Χωρὶς ἐσένα, ἀγάπη μου,  
Τί μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω;  
Κάλλιο τὰ μάτια τ' ἄχαρα  
Πνυτοτεινὰ νὰ κλείσω.

Ἄν λείψῃς σὺ, τοῦ στήθους μου  
Θὰ νεκρωθῇ ὁ παλμός,  
Καὶ θὰ σβυστοῦν ἡ μέραις μου  
Καὶ τὸ γλυκὸ μου φῶς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ



## ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΜΟΥ.

Ἀχ! νὰ ἐννοοῦσες ἤθελα  
Μὲ μιὰ κρυφὴ ματιά μου  
Ὅσα γιὰ σένα αἰσθήματα  
Κρύβει βαθεῖα ἡ καρδιά μου.

Ἀχ! νὰ ἠμποροῦσα ἤθελα  
Πάλι νὰ σοῦ ὁμιλήσω  
Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τοὺς πόνους μου  
Καὶ νὰ σὲ συγχινήσω.

Ν' ἀκούσης ἀφ' τὰ χεῖλη μου  
Τὰ λόγια πῶς θὰ βγαίνουν,  
Κ' οἱ συναγμοὶ τοῦ στήθους μου  
Γιὰ σὲ πῶς θὰ πεθαίνουν.

Νὰ σ' εἰπῶ, πῶς μεσάνυχτα  
Ἐν τῇ σιγῇ σὲ γυρεύω,  
Καὶ πῶς στιγμὴ δὲ χάνεται  
Ποῦ νὰ μὴ σὲ λατρεύω.

Ἀχ! νὰ ἠμποροῦσα ἤθελα,  
Ἀγάπη μου κρυφὴ μου,  
Νὰ στέλνω μὲς τὴν κλίνη σου  
Τὴ νύχτα τὴν πνοὴ μου.

Νὰ σοῦ φωνάξῃ ἔξυπνησε,  
Εἶμαι πνοὴ δική του



Βγαλμένη ἀπὸ τὰ στήθη τα  
Σταλμένη ἀφ' τὴν ψυχὴν του.

Καὶ νὰ σοῦ φέρω μᾶδιον  
Τ' ἀπόκρυφα φιλιὰ του  
Ἐνφ' ἰς τὰ στήθη ἐσπάραξε  
Τοῦ δύστουχου ἡ καρδιά του.

Καὶ σὺ ν' ἀφίνης τ' ὄνειρο  
Καὶ νὰ ἔξυπνῃς γιὰ μένα,  
Καὶ νὰ φιλῇς τὸν ἴσκιό μου  
Ποῦ θ' ἀγρυπνεῖ μ' ἐσένα.

## ΤΙ Μ' ΑΡΕΣΕΙ.

Μ' ἀρέσει μὲς τὰ 'μάτιά σου  
Νὰ βλέπω τὴ θωριά μου,  
Νὰ ξεφυχοῦν εἰς τὰ πόδια σου  
Μ' ἀρέσει τὰ φιλιὰ μου.

Ρόδα καὶ χρεῖνα γύρω σου  
Μ' ἀρέσει νὰ σκορπίζω  
Καὶ ὅσα πατεῖς, ἀγάπη μου,  
Μ' ἀρέσει νὰ μυρίζω.

Μ' ἀρέσει ἀπὸ τὰ χεῖλη σου  
Νὰ κλέπτω τὰ φιλιὰ σου  
Καὶ νάχω γιὰ νανούρισμα  
Τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς σου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΙΔΕΥΣΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ



Νὰ ξεφυγῶ στὰ πόδια σου  
Ἀλλὰ νὰ μὴν πεθαίνω.

Μ' ἀρέσει νὰ σοῦ ὀρκώνωμαι  
Τὸ πόσο σὲ λατρεύω,  
Μ' ἀρέσει νὰ μοῦ κλαίγεις  
Πολὺ πῶς σὲ ζηλεύω.

### ΟΡΚΟΣ.

Τῇ .....

Νὰ σοῦ ὀρκισθῶ μοῦ ζήτησες, νὰ σοῦ ὀρκισθῶ γυρεύης  
Ἄ, εἰς τὸν Κόσμο ἐσένανε καὶ μόνον ἀγαπῶ;  
Καὶ δὲ ῥωτᾷς τὸ δάκρυ μου, σ' ἐκεῖνο δὲν πιστεύεις  
Ποῦ πλημμυράει τὰ μάτιά μου τόσο γιὰ σὲ θερμό;

Νὰ σοῦ ὀρκισθῶ; σοῦ ὀρκίζομαι τὴν εὐσπλαχνήματιά σου  
Στὸ πρῶτό σου χαμόγελο 'ς τὴν πρώτη σου ἀγρυπνία,  
Στὴν πρώτη σου συγκίνησι ποῦ αἰσθάνθηκε ἡ καρδιά σου,  
Στὸ πρῶτο δάκρυ πῶχυσες γιὰ μένα μυστικά.

Σ' ὀρκίζομαι στὰ ὀνειράτα ποῦδε γιὰ με ἡ ψυχὴ σου,  
Στὸν ὕστερο καὶ πρῶτό σου γιὰ μένα δισταγμό,  
Στὴν ἅγια, ἀν' ἴσως ἔκαμες γιὰ μένα, Προσευχὴ σου,  
Ἐσὲ λατρεύω, φίλη μου, ἐσένανε ἀγαπῶ.

Δὲν μοῦ πιστεύεις; Ἀκλαυτὸς στὰ ξένα νὰ πεθάνω,  
Νὰ ξεφυγῶ ζήτουλας καὶ φῶς νὰ μὴ χαρῶ.  
Στὸ χῶμα ναῦρω ἀνάθεμα τοῦ τάφου μου ἐπάνω  
Ἄν ἄλλην ἀπὸ 'σένανε, ἀγάπη μου ... ἀγαπῶ.

Δὲν μοῦ πιστεύεις; βλέφαρο ποτέ μου νὰ μὴν κλείσω,  
Νὰ ξεφυγῶ στὰ βάσανα καὶ μνημα νὰ μὴ ἰδῶ.

Μὲ φυλακαῖς καὶ σίβερα αἰώνια! νὰ ζήτω,  
Ἄν ἄλλην ἀπὸ σένανε στὸν κόσμον ἀγαπῶ.

Ἄχ! πίστεψε στὸ δάκρυο γιὰ 'σένα ὁποῦ προβνίει  
Περίλυπο στὰ βλέφαρα, στὴν ὄψι τῇ χλωμῇ.  
Τὸ δάκρυ ὅταν ὀρκόνοει ἡ ἀγάπη δὲν πεθαίνει.  
Ἀγάπη δίχως δάκρυο 'λίγο στὸν κόσμο ζῇ.

### ΜΕ ΕΪΠΟΝ.

Τῇ Κ. ....]

Μὲ εἶπον χθὲς αἱ φίλαι σου «τὴν ἀγαπᾷς εἰσέτι  
Τὴν ἄπιστον προδοτίδα τῶν τόσων σου παλμῶν»;  
Κ' ἐγώ, ὡς νὰ μ' ἐγήρασαν οἱ πόνοι καὶ τὰ ἔτη,  
Τὴν κεφαλὴν μου ἔκλινα δακρύων καὶ σιγῶν.

Μὲ εἶπον, «εἶναι ἄστατος, 'ς ἄλλον ἐγγράφη φίλη  
Καὶ πλεόν μὴ ὀρκίζεσαι 'ς αὐτὴν ὡς εἰς θεόν.»  
Καὶ κλαίων ἐγὼ δὲν ἤνοιξα τὰ μαρνανθέντα χεῖλη  
Ἀλλὰ βαρὺν τὰ στήθη μου ἀφῆκαν στεναγμόν.

Μὲ εἶπον, «χθὲς τὴν εἶδομεν εἰς ἄλλον μειδιῶσαν,  
Ἀλλῆς καρδίας κλέπτουσιν τοὺς πόθους, τοὺς παλμούς.»  
Κ' ἐγώ, ματαίως ἐκράτησα περίλυπος τὴν γλῶσσαν,  
Τὰ δάκρυά μου ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς.

Μὲ εἶπον, «εἶχε βέβηλον, ἀνίερὸν καρδίαν,  
Ἐκρύπτει εἰς τὰ στήθη της ἐχίδνης φωλεάν»  
Μὲ εἶπον, «ἐγὼ ἤκουον! ριγῶν ἀλλ' οὔτε μίαν  
Δὲν εἶμας τὰ χεῖλη μου ἐρωτικὴν ἀράν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ



Μὲ εἶπον, πῶς μικρά τινα σοὶ ἐφώναζον «μή τέρα»  
 Κ' ἠθέλησαν νὰ μάθωσιν, ὦ! τί θ' ἀποκριθῶ.  
 Ἄλλ' ἔκτοτε προσήλωσα τὸ βλέμμα εἰς ἓν ἀστέρα  
 Καὶ σιωπῶν τὸ ἄστρον μου δὲν παύω ν' ὄγαπῶ.

---

ΠΡΟΣ ΣΕ:

---

Πές μου γιὰ τὰ βάσανά μου  
 Ἡ ψυχὴ σου μὲ πονεῖ,  
 Ἡ γελᾶς μὲ τὴν καρδιά μου  
 Πῶς σὲ ἠγάπησε πολὺ;

Ἐ τοῦ θανάτου μου τὴν ὥρα  
 Θὰ μὲ κλάψης μὲ στιγμῇ,  
 καθὼς κλαίει γιὰ 'σένα τώρα  
 Ἡ θλιμμένη μου ψυχὴ;

Τάχα θὰ μαυροφορέσης  
 Ἐ τὴν πικρὴ μου τὴ θανή,  
 Ἡ σὲ ἀγκάλη, ἄλλου θὰ πέσης  
 Μὲ νυφιάτικη στολή;

Πές μου, φῶς μου, θὰ λυπᾶσαι  
 Πῶς δὲν θάχω τὴ ζωὴ,  
 Ἡ εὖτε καὶ δὲν θὰ θυμᾶσαι  
 Πῶς ὑπῆρξα μιὰ στιγμῇ;



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τὰ διὰ τοῦ ἀστερίσκου σημειούμενα ἐσθικαστικὰ ὄργανα ἐν πε-  
 ριοδικῇ, συγγραμμασιν.